

SETTIMANA SANTA

GIRONA 2015

JUNTA DE CONFRARIES GIRONA

Programa Oficial 2015

LA JUNTA DE CONFRARIES DE SETMANA SANTA DE GIRONA, agraeix a l'Ajuntament de Girona, a la Diputació de Girona, a la Generalitat de Catalunya, així com a les altres entitats i particulars que ens han afavorit amb el seu ajut i la seva col·laboració per tal de poder atendre les despeses que comporta la celebració de tots els actes que es realitzen durant la Setmana Santa, i que culminen amb la Processó del Sant Enterrament del Divendres Sant.

Edita:

JUNTA DE CONFRARIES
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Portada:

Josep Perpinyà

Fotografies:

Angel Almazán

Arxiu fotogràfic:

Junta de Confraries - Jordi Viltró

Coordinació i maquetació:

Joaquim Moret

Disseny i impressió:

Impremta Pagès
Tel. 972 420107- Anglès (Girona)

Dipòsit Legal: GI-175-98

Tots els escrits publicats en aquest butlletí expressen i reflecteixen exclusivament l'opinió dels seus autors.
LA JUNTA DE CONFRARIES

Apartat de Correus, 877 - 17080 GIRONA

Índex

Composició de La Junta de Confraries	8	
Pòrtic de Setmana Santa.....	9	Mons. FRANCESC PARDO Bisbe de Girona
Salutació	11	CARLES PUIGDEMONT Alcalde de Girona
Salutació	13	JOAN GIRAUT President de la Diputació de Girona
La Junta de Confraries	15	MIQUEL IZQUIERDO President Junta de Confraries
Pregoner 2015	19	JOAQUIM NADAL FARRERAS
Cartellista	21	JOSEP PERPINYÀ
Programa d'actes	22	
Celebracions Litúrgiques a la Catedral	25	
Lectura Dramatitzada (Jesús Natzaret)	26	
Ordre de la Processó	27	
Itinerari de la Processó.....	28	
Exposanta 2015	30	
Records de Setmana Santa	31	
Concert Banda de Música La Lira	34	

SETMANA SANTA 2014

El Pregó 2014	39
Recull Fotogràfic	48

COL·LABORACIONS

“Enfortiu els vostres cors”	53	Mn. JOAN BABURÉS
El Sant Sepulcre de Jerusalem	54	Mn. PERE BELLVERT
Pluja, multituds i tradicions	56	SALVADOR GARCÍA-ARBÓS
Quan la festa de Sant Narcís se celebrava el 18 de març	60	ÀNGEL RODRÍGUEZ
Compassió i Solidaritat	62	RAMON LLORENTE
Concert Música Antiga Girona	63	AUDITORI LA MERCÈ

CENTRE D'ESTUDIS DE LA SETMANA SANTA

Aportació del Centre d'Estudis	67	RAMON MUNTADA
A Girona el turista hi és	68	DOLORS VIDAL CASELLAS
Futur de la processó del Sant Enterrament	70	XAVIER MASGRAU DOTRÀS
Reproducció del cartell 2014	72	

LES NOSTRES CONFRARIES

Les tradicions i la tradició	75	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
L'Arxiconfraria de la Passió i Mort de nostre Senyor Jesucrist	78	JOAN BABURÉS (Rector de la Basílica i Consiliari)
Activitats Anuals 2014	79	CONFRARIA DELS DOLORS
Crònica del 7è Congrés de Confraries Tortosa	80	CONFRARIA SANT SEPULCRE

President:	Miquel Izquierdo i Rodríguez	CONFRARIA SANTA FAÇ
Vicepresident:	David Fluriach i Domínguez	CONFRARIA SANT ISIDRE
Secretari:	Joan Pujol i Planas	CONFRARIA SANT ISIDRE
Tresorer:	Emiliano Castro i Gómez	CONFRARIA DE LA PASSIÓ
Consiliari:	Mn. Joan Baburés i Noguer	
Cap de Comissions:		
Econòmica:	Josep M ^a Nogué i Regàs	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
Actes-Prensa-Protocol:	Francesc Cayuela i López	CONFRARIA DELS DOLORS
Exposanta:	Agustí Amaya i Gur	CONFRARIA SANTA FAÇ
Prog. Setmana Santa:	Joaquim Moret i Sau	CONFRARIA DEL DAVALLAMENT
Difusió-Propaganda:	Rosa M ^a Domingo i Mateu	CONFRARIA SANT SEPULCRE
Viacrucis:	Montserrat Riuró de Blas	CONFRARIA DEL SILENCI
Vocals:		
	Mercè Costa i Costa	CONFRARIA SANT SEPULCRE
	Antonio Moreno i Pérez	CONFRARIA PURÍSSIMA SANG
	Ramon Muntada i Artilles	CONFRARIA PURÍSSIMA SANG
	Josep M ^a Costa i Bofill	CONFRARIA PASSIÓ I MORT
	Pere Hurra Fabregas	CONFRARIA PASSIÓ I MORT
	Josep Palomé i Roca	CONFRARIA DELS DOLORS
	Narcís Reixach Blanch	CONFRARIA JESÚS CRUCIFICAT
	Josep M ^a Esteba i Cama	CONFRARIA JESÚS CRUCIFICAT
	Lluís Comet i Serra	CONFRARIA DEL SILENCI
	Lluís Ripoll i Masferrer	CONFRARIA SANT HONORAT
	Josep Pla i Oliveras	CONFRARIA SANT HONORAT
	Antonio R. Martín i Fàbrega	CONFRARIA DE LA PASSIÓ
	Jordi Ginés i Vicent	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
	Jordi Viltró i Romo	CONFRARIA DEL DAVALLAMENT

Enguany m'animo per oferir-vos unes propostes o consells, en forma de decàleg, perquè visqueu i ens ajudeu a viure, amb tot el sentit, la nostra Setmana Santa i la Pasqua, de tal manera que l'experiència deixi petja en la nostra vida.

1. Esforça't per conèixer Jesús. La quaresma és camí cap a la Pasqua. La consigna del temps de quaresma és convertir-se i creure en l'Evangeli. Creure en l'Evangeli és principalment creure en Jesucrist: què ens ofereix, que ens proposa... Durant la quaresma cal conèixer més Jesús per estimar-lo.
2. Visita la "Exposanta" a la capella dels Dolors, contemplant cada pas i vivint així anticipadament el camí de Jesús per la nostra salvació, i que representarem en la processó.
3. Participa amb goig en la benedicció dels rams amb els més petits i joves de la família, que un dia caldrà que et substitueixin a la teva confraria.
4. Recorda que et faria molt de bé rebre el sagrament del perdó de Déu, que desfà els nusos més forts de la consciència, que perdona allò que ningú, ni nosaltres ens perdonem, i ens ofereix la pau.
5. Viu el Dijous Sant el gran regal que Jesús ens ha deixat: el sant sopar i el rentament de peus, la Missa i tot servei als altres fet amb amor.
El mateix Jesús et convida a la seva taula, a la santa Cena. Deixa't convidar i accepta la invitació.
6. Viu el Divendres Sant sentint-te estimat profundament per Jesús que mor per tu. Pots viure-ho en la preparació dels passos, de les vestes, de l'organització de la processó, durant la mateixa processó i sobretot en la Celebració litúrgica de la Passió del Senyor.
7. Durant la processó viu intensament que, acompanyant el teu pas, des del silenci, des de l'anonimat, acompanyes Jesús en la seva passió i així també acompanyes a les persones en els seus sofriments i en fas un compromís d'ajudar-los a portar les seves creus de cada dia. Mentre fas camí pels carrers de la ciutat, prega per tothom, pels coneguts i els qui no coneixes; prega per tantes persones que contempen la processó. Malgrat no et vegin la cara tu ets dels qui volen donar testimoni de Jesús.
8. Contempla amb emoció i agraïment com Jesús clavat a la creu puja solemnement les escales de la nostra Catedral, ben acompanyat per totes les confraries i els manaies. Escolta dintre teu el clam de Déu. "Què més podia haver fet per tu que no hagi fet?" Renova la teva fe cantant el Crec en un Déu.
9. En acabar, a l'interior de la Catedral, saluda als altres confreres i doneu-vos les gràcies mútuament.
10. I sobretot, no creguis que has deixat Jesús al sepulcre, sinó que disposa't a viure intensament la seva resurrecció, la seva PASQUA.

† **Francesc Pardo i Artigas**
Bisbe de Girona

Els gironins estem orgullosos de la nostra Setmana Santa. L'entenem, i la vivim, com un llegat de significació singular, potent i dinàmic, que evoca fets de tradició mil·lenària, que ha sobreviscut a innumerables avatars i que, degudament depurat pel pas pel sedàs de la història, forma part de la nostra cultura.

Més enllà del relat evangèlic i de l'estricta religiositat de la commemoració, la Setmana Santa incideix de ple en la nostra vida comunitària. Des de molts punts de vista, però sobretot per l'embranchida col·lectiva, espectacular que representa la posada en escena de tota la iconografia que li és pròpia i que culmina amb la Processó del Sant Enterrament del Divendres Sant. Efectivament, la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona, que n'és la responsable, actua com una enorme i esforçada tramoia ciutadana que, amb bones dosis d'il·lusió, enginy i organització mobilitza, coordina i basteix tots els elements d'una representació secular d'arrels religioses i de reminiscències medievals que té lloc pels carrers i els escenaris monumentals de la vella Girona.

Agraieixo profundament a tots i a cada un dels confreres aquesta disponibilitat incessant que, any rere any, ofereix a la ciutat i a tothom que ens visita la visió solemne i modernitzada d'una antiga tradició religiosa popular que és el contrapunt d'altres expressions culturals que també parlen de nosaltres, dels nostres avantpassats i de la nostra manera de copsar la vida i les creences religioses.

Amb l'arribada de la Pasqua, deixem enrere els rigors de l'hivern, gaudim del benefici dels primers sols de primavera... A les cases, a les pastisseries, a les fleques se sent l'olor dels bunyols, de la mona de Pasqua,... Olores antigues, que bressolen, que conforten i que integren una rica memòria col·lectiva que és indestruïble de la nostra memòria més personal.

Us convido a ser espectadors privilegiats de la Setmana Santa de Girona, a viure-la lliura i respectuosament segons els valors de cadascú i a recrear-vos amb totes les sensacions que la nostra ciutat atresora.

Carles Puigdemont i Casamajó
Alcalde de Girona

Manaies de Girona, 75 anys

Coordinat per Víctor Gay, Ramon Grau,
Josep Luís Jerez i Narcís Reixach

Editat per la Diputació de Girona

Diputació de Girona

PROCESSÓ DE DIVENDRES SANT PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

Televisió de Girona

Com cada any Televisió de Girona emetrà un resum de les parts més importants
del recorregut pels carrers de Girona de la

PROCESSO DEL SANT ENTERRAMENT

Realitzat per: Joan Roura

El passi serà en diferit l'endemà dissabte dia 4 d'abril a les 21.00 h

La Setmana Santa d'aquest 2015 té un punt d'emoció per a tots els membres de les confraries, perquè culmina els actes de celebració del 75è aniversari de la Confraria de Jesús Crucificat - Manaies de Girona, hereva d'una tradició de manaies a la ciutat i rodalia que prové del 1751. Els Manaies, amb el so de les seves llances picant a terra i amb la música de pifres i timbals, tornaran a sortir al carrer i, Divendres Sant, trencaran novament el silenci d'una processó que, any rere any, reuneix una munió de gent. La religiositat, la tradició i la curiositat del nouvingut es barregen i conviuen alhora en una de les demostracions religioses més potents i tradicionals de la ciutat turística que és Girona.

Amb la Setmana Santa arriba el final de la Quaresma, amb la qual també es clouen un seguit d'actes culturals i religiosos en què té un pes important la feina feta al llarg de l'any, setmana rere setmana, per la Junta de Confraries que treballen, en silenci i de manera desinteressada, per mantenir el patrimoni espiritual i cultural de la nostra ciutat. És així com les dotze confraries i la Junta són darrere els viacrucis que han fet els mesos de febrer i març, han participat en la benedicció del Diumenge de Rams, en els actes dedicats a la Mare Dolorosa, en el pregó tradicional de la Setmana Santa, en les sortides dels Manaies en aquest any d'aniversari i en la celebració dels actes previs a la Pasqua. Són actes lligats íntimament als gironins i a la seva ciutat, actes plens de religiositat però que apleguen un gran nombre de creients i no creients perquè, tot i ésser profundament religiosos, han transcendit el seu àmbit per convertir-se en icones de la cultura popular. Un any més, doncs, cal felicitar aquells ciutadans que esmercen tants esforços i temps de la seva vida privada per tal que la tradició religiosa continuï omplint els carrers de la vella ciutat, tal com es va fer en els segles passats.

La Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona emprèn també l'inici del 70è aniversari des que se li va encarregar l'organització de la Setmana Santa gironina, l'any 1946. Felicitem, doncs, cadascuna de les confraries, tots els seus membres i, evidentment, la seva junta directiva per la feina que duen a terme, sense fer soroll, per preservar la tradició i per permetre que els gironins i el gran nombre de visitants que s'apleguen a Girona revisquin, any rere any, una Setmana Santa intensa, solemne i religiosa, que permet que els gironins mostrin, en el marc monumental del barri antic gironí, el millor de la seva ciutat i del país a gent de procedència tan diversa.

Joan Giraut i Cot
President de la Diputació de Girona

La Junta de Confraries aprovà modificar l'hora de la sortida de la processó del Sant Enterrament d'enguany. Per tant, aquest any la processó sortirà a les 9 de la nit enlloc de les 10 com era costum. Aquest avançament pretén aconseguir un horari més racional, ja que amb l'acte final que se celebra a la Catedral, la cerimònia s'allargava fins a primeres hores de la matinada. També cal tenir en compte la mainada que hi participa, que cada vegada és més nombrosa, i també que la tasca de l'organització i del personal col·laborador no s'acaba amb el final de la processó, sinó que continua amb feina afegida, ja que la majoria dels passos han de tornar a l'Església dels Dolors. Per tant, cal pensar en aquestes persones que després d'un dia molt atapeït de feina, han de poder arribar d'hora a casa seva per gaudir d'un merescut descans.

No cal oblidar-nos del nombrós públic que segueix la processó i que sovint va acompanyat de criatures petites i que, amb el nou horari, podran arribar a les seves llars a una hora molt més adient. Cal dir que si aquesta mesura presa té una bona acceptació, potser caldrà ser més agosarats en aquest nou plantejament.

Una altra proposta presentada per la direcció de la Junta de Confraries fou l'intent de canviar l'itinerari de la processó, recorrent solament el barri vell, evitant la plaça de Catalunya, un espai massa obert. En aquest punt però, no hi va haver acord. Potser en els propers anys caldrà tornar a insistir en aquesta proposta, o altres, que puguin tenir un recolzament majoritari.

Finalment desitjar-vos que tingueu una bona Setmana Santa i animar-vos a participar en els diferents actes programats.

Miquel Izquierdo Rodríguez

President de la Junta de Confraries de la Setmana Santa

**Programa
2015**

Joaquim Nadal i Farreras (Girona, 1948). Catedràtic d'Història Contemporània de la Universitat de Girona i director de l'Institut Català de recerca per al patrimoni cultural (UdG-Generalitat de Catalunya).

Professor de la Universitat de Liverpool (1970-1972) i de la Universitat Autònoma de Barcelona (1972-1992).

Ha realitzat estudis sobre la història de Catalunya, la història econòmica de Catalunya i Espanya, i la història de la ciutat de Girona.

Ha publicat entre d'altres *La introducción del Catastro en Gerona. Contribución al estudio del régimen fiscal en Cataluña en tiempo de Felipe V* (Barcelona, Universitat, 1971), *La revolución de 1868 en Gerona. La actuación de la Junta revolucionaria provincial* (Girona, Cambra de comerç, 1972), *Comercio exterior y subdesarrollo. La política comercial española y sus repercusiones*

en las relaciones económicas hispano-británicas de 1772 a 1914. (Madrid, Instituto de Estudios Fiscales, 1978), *Conèixer la història de Catalunya. Del segle XVI al XVIII* (Barcelona, Ed. Vicens Vives, 1983), *La Catedral de Girona* (Barcelona, Lunweg, 2002), *Per a una història de Girona. Una bibliografia bàsica* (Girona CCG edicions, 2008).

Ha dirigit amb Ph. Wolf una *Histoire de la Catalogne* (Toulouse, Privat, 1982). Edicions en català (Vilassar de Mar, Oikos-Tau, 1982) i en castellà (Vilassar de Mar, Oikos-Tau, 1992).

Ha estat alcalde de Girona (1979-2002), Conseller de la Generalitat (2003-2010), diputat al Parlament de Catalunya (1984-2012) i President de la Federació de Municipis de Catalunya (1981-1995). Fruit del seu pas pel Govern de Catalunya ha publicat *Discursos i conferències (2003-2006)* Barcelona, Generalitat, 2 vols, 2006, *Escrit a l'aigua: l'escuma dels dies. Escrits des del Govern que abraça el període 2004-2007* (Generalitat, 2008) i *Inscrit a la pedra i a la memòria. Escrits des del Govern, 2008-2010* Barcelona, Generalitat, 2010.

Darrerament ha publicat un llibre de memòries d'infància i adolescència *Fent tentines per la vida* (Barcelona, Ara llibres, 2013), un llibre de memòries polítiques *Testimoni de càrrec, vint anys al servei de Catalunya (1992-2012)*, (Barcelona, ed. Proa, 2014), i en col·laboració amb Gemma Domènech i Casadevall *Patrimoni i Guerra. Girona 1936-1940*. Girona, Ajuntament-ICRPC, 2015.

Josep Perpinyà (Girona, 1945)

S'inicia ben aviat en els secrets de les arts, en el taller familiar, sota el mestratge del seu pare. Cursa estudis elementals de dibuix, pintura i escultura a l'Escola Municipal de Belles Arts de Girona; més tard estudia a la Facultat de Belles Arts de Barcelona, on es llicencia.

L'any 1969 va a París amb una Beca de la Dotació d'Art Castellblanc. És professor agregat a la càtedra de Dibuix a l'Institut Jaume Vicens Vives de Girona fins a l'any 2005. Imparteix diversos cursos de gravat per a la formació del professorat a l'ICE de la Universitat i al Museu d'Art de Girona.

D'ençà de l'any 1962 participa en més de 150 exposicions col·lectives, porta a terme la primera individualment l'any 1964 amb una suma d'una vuitantena fins a l'actualitat; a l'estat Espanyol (Madrid, Vitòria, València, Castelló de la Plana, Barcelona, Mataró, Granollers, Castelldefels, Pineda de Mar, Girona, Figueres, Olot, La Bisbal, Cadaqués, l'Escala, Banyoles, Anglès, Camprodon,...) Argentina (Buenos Aires, Córdoba, Rosario), Israel (Jerusalem, Sant Joan d'Acco; Sefed, Tel-Aviv).

A partir de 1962 s'ha fet mereixedor de 40 premis al nostre país i la seva obra ha estat constantment en contacte amb el públic. Està representat en el Fons del Museu Espanyol d'Art Contemporani de Madrid, al Museu d'Història de la Ciutat (Girona), la Pinacoteca de la Diputació de Barcelona i de la de Girona. Fons d'Art Gràfic Fundació Tharrats (Pineda de Mar Barcelona), La Casa Màgica d'en Xevi (Santa Cristina d'Aro) i a la Unesco de París, entre d'altres.

VIACRUCIS A LES CREUS

Diumenges 22 febrer, 1, 8 i 15 de març.

Lloc: Camí de les Creus -. **Hora:** 2/4 de 5 de la tarda.

A 1/4 de 5 de la tarda: Sortida del carrilet del Pont de Pedra fins al camí de les Creus.

*EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ A LA BASÍLICA DE SANT FELIU DE GIRONA

DIUMENGE 22 DE MARÇ: VIACRUCIS A LA CATEDRAL

Lloc: Catedral de Girona. **Hora:** 2/4 de 5 de la tarda.

18 DE MARÇ FUNDACIÓ FITA DE GIRONA

Lloc: Fundació Fita a 2/4 de 8 del vespre.

Conferència: "FITA I L'ART amb dues confraries Gironines"

A càrrec de: Domènec Fita

Organitza: Confraria Sant Sepulcre.

DIJOUS 26 DE MARÇ: PREGÓ 2015

Lloc: Auditori Josep Irla - Delegació Generalitat de Catalunya a Girona - **Hora:** 8 del vespre.

A càrrec de: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

CONFRARIA DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Del 23 al 27 DE MARÇ: "Quinari a la Mare de Déu dels Dolors".

Tots els dies a 2/4 de 8 del vespre res a la Corona i a les 8 hores Santa Missa.

27 DE MARÇ: DIVENDRES DE DOLORS

Missa de divendres dels Dolors a les 12 hores del migdia i a les 8 del vespre (missa concelebrada amb l'acompanyament de la coral del GEi EG).

Organitza: Confraria Congregació de la Mare de Déu dels Dolors.

EXPOSANTA 2015

Inauguració: 27 de març a les 9 del vespre. **Lloc:** Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Dies: 27 de març al 2 d'abril. **Horari:** de les 11 del matí a 2/4 de 2 del migdia i de les 5 a les 8 del vespre.

El dijous 2 d'abril últim dia de les 11 del matí a les 2 del migdia. **Tarda restarà tancat.**

DISSABTE 28 DE MARÇ: CONCERT DE MÚSICA SACRA

Lloc: Església del Mercadal de Girona. - **Hora:** 6 de la tarda.

Organitza: Federació Catalana d'entitats corals i la Junta de Confraries.

DIUMENGE DE RAMS 29 MARÇ: CONCENTRACIÓ D'ARMATS (MANAIES)

Lloc: Plaça Catalunya de la ciutat de Girona, a les 17 hores. **Concentració de 800 armats i desfilada**, formant la legió *Vexiliato Gerundensis* (Actes 75è aniversari Manaies de Girona).

DIUMENGE DE RAMS 29 MARÇ: CONCERT AUDITORI DE GIRONA

Concert a l'Auditori de Girona, d'Ibercàmara dedicat a la Confraria de Jesús Crucificat.

La passió segons Sant Mateu, de Johann Sebastian Bach.

DIMARTS 31 DE MARÇ: TEATRE LITÚRGIC (LECTURA DRAMATITZADA)

Presentació lectura dramatitzada de poemes a *Jesús de Natzaret* d'Àngel Guimerà.

Direcció: Joan Ribas.

Lloc: SALA PLANETA de Girona - **Hora:** A les 8 del vespre. Entrada gratuïta, aforament limitat.

DIMECRES 1 D'ABRIL: MANAIES DE GIRONA

Sortida: A les 8 del vespre des del Castrum de St. Lluc per fer entrega del Penó.

A la tornada desfilada pels carrers de la ciutat.

DIJOUS 2 D'ABRIL: CONCERT

Lloc: Auditori de La Mercè de Girona - **Hora:** A les 9 del vespre.

Concert Música Antiga de Girona. **La Setmana Santa del barroc Gironí.**

Obres litúrgiques dels s. XVII i XVIII provinents de l'arxiu capitular.

DIVENDRES 3 D'ABRIL: PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

A partir del migdia i durant tot el dia: Exposició de Passos a la plaça de la Catedral.

A les 7 del vespre, sortida del Maniple de Manaies per recollir al penoner.

A les 9 del vespre: Sortida de la Processó del Sant Enterrament des de la Catedral.

A les 12 de la nit (aprox.): Arribada de la Processó a la Catedral. Retiment d'honors a la Santa Creu.

Paraules del Sr. Bisbe. Cant del Crec en un Déu. Benedicció final.

*EN CAS DE PLUJA seCELEBRARÀ UN ACTE A L'INTERIOR DE LA CATEDRAL DE GIRONA

DISSABTE 4 D'ABRIL: CONCERT DE BANDA

A càrrec de la Banda de Música "LA LIRA" de Vilafamés (Castelló de la Plana).

Lloc: Plaça Independència de Girona.

Hora: A les 12 hores del migdia.

A les 11 hores, hi haurà una "cercavila" pels següents carrers: Pompeu Fabra, Plaça Catalunya, Sant Francesc, Santa Clara i Plaça Independència.

*EN CAS DE PLUJA EL CONCERT SE CELEBRARÀ SOTA LES VOLTES DE LA PLAÇA SANT AGUSTÍ

DIUMENGE 29 DE MARÇ: DIUMENGE DE RAMS

10.15 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

11.00 hores: **Benedicció de Palmes a la plaça dels Apòstols, processó i Missa de Rams.**
Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

DILLUNS 30 DE MARÇ: DILLUNS SANT

9.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

DIMARTS 31 DE MARÇ: DIMARTS SANT

9.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

17.00 hores: **MISSA CRISMAL. Benedicció dels Sants Olis.**

Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

DIMECRES 1 D'ABRIL: DIMECRES SANT

9.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

DIJOUS 2 D'ABRIL: DIJOUS SANT

9.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

19.00 hores: **Missa vespertina de la Cena del Senyor.**

Presidirà la Missa el Bisbe Francesc.

DIVENDRES 3 D'ABRIL: DIVENDRES SANT

11.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

17.00 hores: **Celebració Litúrgica de la Passió del Senyor.**

Presidirà la celebració el Bisbe Francesc.

21.00 hores: **Processó del Sant Enterrament.** Acte final a l'escalinata de la Catedral.
Paraules i Benedicció final del Bisbe Francesc.

DISSABTE 4 D'ABRIL: DISSABTE SANT

11.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

23.00 hores: **Vetlla Pasqual.**

La celebració serà presidida pel Bisbe emèrit Mons. Carles Soler.

DIUMENGE 5 D'ABRIL: DIUMENGE DE PASQUA

10.30 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

11.00 hores: **Missa solemne del Dia de Pasqua. Benedicció Apostòlica.**

Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

Dimarts Sant, 31 de març i Dijous Sant, 2 d'abril de 2015, a les 8 del vespre

Lectura dramatitzada
De l'autor de
"Terra Baixa" i de
"Mar i Cel"
ANGEL GUIMERÀ

Poemes d'amor,
d'odi, de traïció,
de temença i
d'esperança a
JESÚS DE NATZARET

Estrenada fa 120 anys
al Teatre Novetats de
Barcelona amb
música d'Enric Morera i
direcció d'Enric Borràs

Sala La Planeta

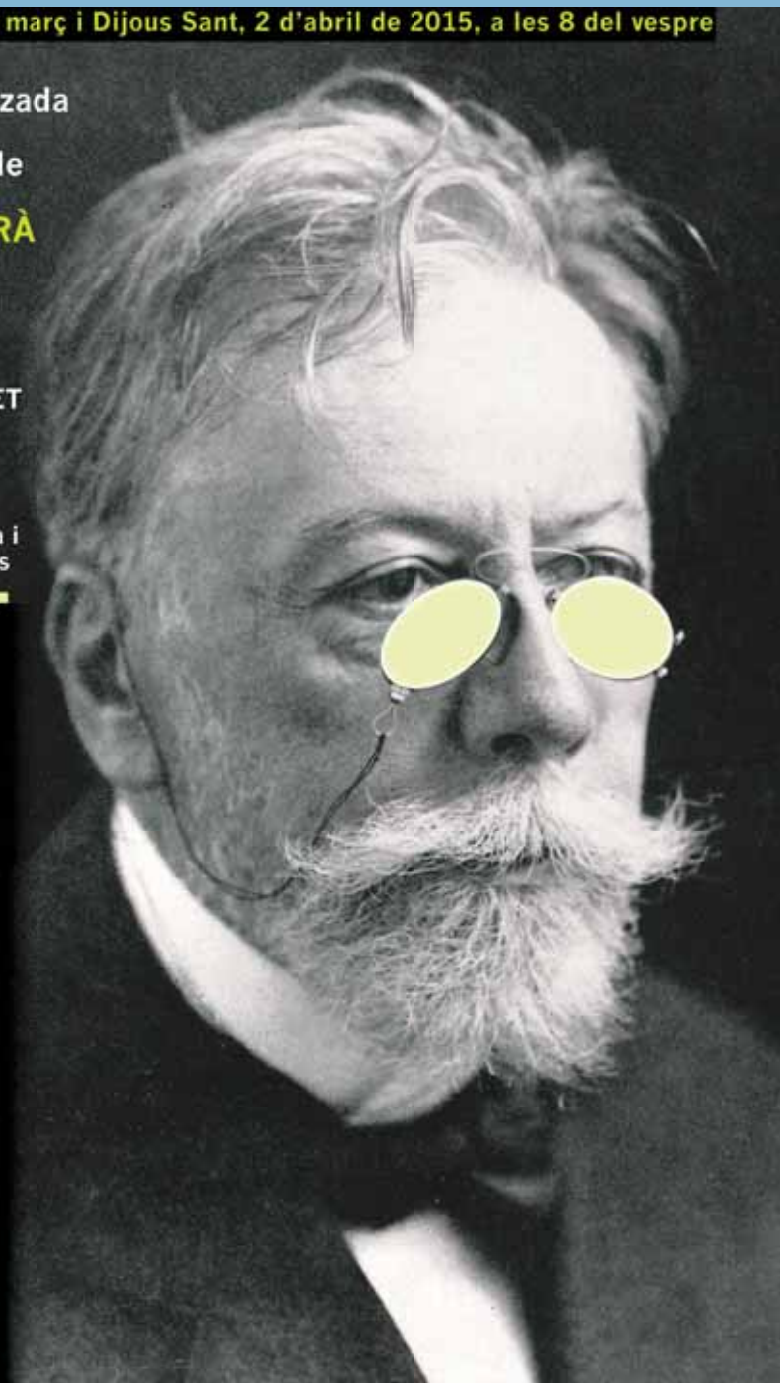
Passeig Canalejas, 3
Girona

grup
proscenium

Direcció:
Joan Ribas

Entrada lliure
Aforament limitat
No es permetrà
l'entrada una vegada
iniciat l'acte
Informació:
tel. 972 20 77 54

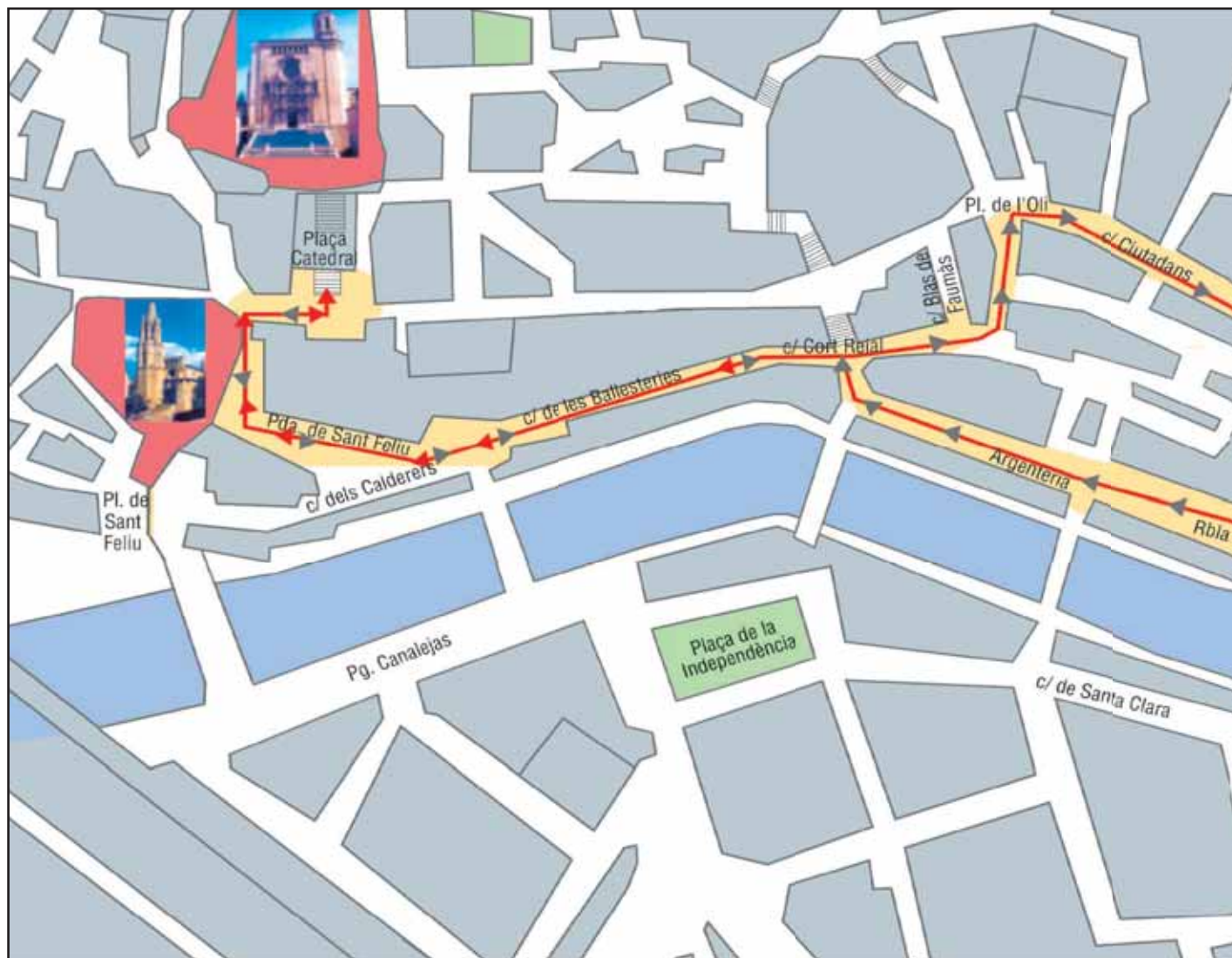
Amb la col·laboració de:

Ordre de la Processó del SANT ENTERRAMENT

Programa 2015

- 1.- Maniple de Manaies
- 2.- Porrer
- 3.- Acòlits amb la Creu Processional i cirials
- 4.- Confraria de Jesús i els Nens (Pas de l'Entrada Triomfant de Jesús a Jerusalem)
- 5.- Orquestra Xarabanda Band (Secció de la Banda Bang - Girona)
- 6.- Confraria de Sant Honorat (Pas de la Institució de l'Eucaristia)
- 7.- Confraria de Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic (Pas de l'Oració de Jesús a l'Hort de Getsemani)
- 8.- Confraria de Jesús Crucificat (Pas de L'Ecce Homo) (Pas de la Caiguda de Jesús) Banda de Música dels Manaies
- 9.- Confraria del Silenci (Pas de la Trobada de Jesús amb la Mare de Déu)
- 10.- Confraria de la Santa Faç (Pas de la Trobada de Jesús amb la Verònica)
- 11.- Confraria de la Passió (Pas de l'Agonia de Jesucrist)
- 12.- Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist (Creu d'Impropis)
- 13.- Banda de Música de Vilafamés (Castelló de la Plana)
- 14.- Arxiconfraria de la Puríssima Sang del nostre Senyor Jesucrist (Imatge de Jesús Crucificat)
- 15.- Confraria del Davallament (Pas del Davallament de Jesús)
- 16.- Confraria de la Mare de Déu dels Dolors (Pas de la Dolorosa)
- 17.- Confraria del Sant Sepulcre (Pas dels Perfums)

Grup percussió
- 18.- Guàrdia del Sant Sepulcre (Pas del Sant Sepulcre)

Cavallers de l'Ordre del Sant Sepulcre de Jerusalem
- 19.- Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona

Presideix la processó el Sr. Bisbe acompanyat dels Canonges del Capítol de la Catedral, Consiliaris de les Confraries i altres preveres i diaques
- 20.- Escorta de la Guàrdia Junta de Confraries

Itinerari de la PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

Programa 2015

**DIVENDRES, 3 D'ABRIL
A LES 9 DE LA NIT**

PLAÇA DE LA CATEDRAL
PORTAL DE SOBREPORTES
PUJADA SANT FELIU
CARRER BALLESTERIES
CORT REIAL
PLAÇA DE L'OLI
CARRER CIUTADANS
PLAÇA DEL VI
CARRER ALBAREDA
PLAÇA CATALUNYA
AV. SANT FRANCESC
CARRER FONTANILLES
CARRER NOU
PONT DE PEDRA
RAMBLA DE LA LLIBERTAT
ARGENTERIA
BALLESTERIES
PUJADA SANT FELIU
PORTAL DE SOBREPORTES
PLAÇA DE LA CATEDRAL

EXPOSANTA

Església dels Dolors

Programa 2015

A l'església dels Dolors

Dies:

**28, 29, 30, i 31 de març
1 i 2 d'abril 2015**

• • •

Horari matins: d'11 a 13.30 h

Tardes de 17 a 20 h

Dia 2 d'11 a 14 h (tarda tancat)

La Junta de Confraries de Girona, amb l'ànim de donar difusió, així com de popularitzar-los ha editat una sèrie d'objectes que exposa en aquesta pàgina i que es poden adquirir durant la Setmana Santa a l'exposició de l'església dels Dolors i a la parada que s'instal·larà el dissabte 28 de març, a la Rambla i el Divendres Sant, dia 3 d'abril a la plaça de la Catedral.

Figures de fang que reproduïxen els diferents confreres. Hi ha figures pintades i sense pintar. Original dissenyat per l'artista gironina Ció Avellí.

Estoig recopilatori de tots els Pins dels diferents confreres que s'han editat.

Litografies signades pels diferents autors dels Cartells de Setmana Santa.

Sobres amb matasegells oficials, concedits per la Direcció General de Correus i Telègrafs.

- 1.- Manaia
- 2.- Porrer
- 3.- Creu Processional
- 4.- Confrare Jesús i els Nens
- 5.- Confrare Sant Honorat
- 6.- Confrare Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic
- 7.- Confrare Jesús Crucificat
- 8.- Confrare del Silenci
- 9.- Confrare de la Santa Faç
- 10.- Confrare de la Puríssima Sang
- 11.- Confrare de la Passió i Mort
- 12.- Confrare de la Passió
- 13.- Confrare del Davallament
- 14.- Confrare dels Dolors
- 15.- Confrare del Sant Sepulcre
- 16.- Guàrdia Noble
Confraria Sant Sepulcre

Tenen un preu de 2,40 euros, que es destinen a subvencionar els actes que s'organitzen. Es poden trobar a la Junta de Confraries, durant l'exposició dels Dolors o bé mitjançant les confraries. Moltes gràcies.

SETMANA SANTA GIRONA 2015

web:
juntaconfrariesdegirona.cat

Concert Setmana Santa

1a PART:

ALALIMON ..... JOSEP M. MARTÍNEZ
THE ROUND TABLE..... BERT APPERMONT
JURASSIC PARK..... JOHN WILLIAMS
ELLINGTON..... DUKE ELLINGTON
COPACABANA..... MANILOW-DE MEY
NINO BRAVO EN CONCIERTO..... Arreglo: MANUEL CALERO GARCÍA

2a PART:

BERTA..... VICENT AZNAR ROIG
PACIFIC DREAMS..... JACOB DE HAAN
EVIVA CAECILLA ..... JEF PENDERS
THE LAUGH'N CHARLESTON..... JEF PENDERS
MAGNANIMUS CAVA..... JOSÉ ANTONIO REBOLLAR

DIRECTOR: JOSÉ ANTONIO REBOLLAR SORRIBES

Amb la col·laboració de l'Associació de Restaurants de la Plaça Independència

A CÀRREC DE LA BANDA DE MÚSICA “LA LIRA” DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL DE LA ROCA DE VILAFAMÉS (Castelló)

DIRECTOR: José Antonio Rebollar Sorribes

DATA: 3 d'abril de 2015

LLOC: Plaça Independència - **HORA:** A les 12 del migdia

ORGANITZEN: Junta de Confraries de
Setmana Santa de Girona i el GEiEG

COL-LABORA: Ajuntament de Girona

**Setmana
Santa
2014**

Excel·lentíssim Sr. Alcalde.

Reverendíssim Sr. Bisbe.

Sr. President de la Junta de Confraries de Girona.

Autoritats, confreres, germanes de la Comunitat, benvolguts tots els aquí presents.

Moltes gràcies per la vostra invitació. És per a mi un honor fer enguany el pregó de Setmana Santa de Girona.

Sóc una gironina d'adopció, i us he de dir que em sento entranyablement una gironina més entre vosaltres, que s'ha dedicat amb passió a Déu fent vida de monja benedictina al Monestir de Sant Daniel. Això vol dir que no he viscut com vosaltres ni la vida de les confraries, ni la processó de Girona, ni tants altres esdeveniments sobre els quals vosaltres sou erudits i me'n podríeu ensenyar moltes coses.

D'altra banda, la vida de monja et prepara per a altres situacions i l'exercici de la responsabilitat del monestir que les meves germanes m'han encomanat m'imposa reptes i m'ofereix aprenentatges que poden servir per a moltes circumstàncies i que ha estat per a mi molt enriquidor. Però creieu-me, la vida que he portat no és el millor pla d'estudis per fer parlaments ni pregons.

De fet, la Regla benedictina diu clarament, en el capítol IV, quins són els instruments de les bones obres, i un d'ells és "no ser amic de parlar molt" i "no dir paraules vanes". I encara en el preciós capítol VII sobre la humilitat ens diu "el monjo, en parlar, ho fa suaument i sense riure, humilment i amb gravetat, i diu poques paraules i assenyades, i sense esclats de veu, tal com està escrit: El savi es fa conèixer per les poques paraules". De manera que seré concisa.

Espero que acolliu bonament el que us pugui dir i tingueu per segur que si en traieu algun profit serà més gràcies a la vostra capacitat d'escoltar i d'aprendre que a la meva d'ensenyar.

El primer que m'agradaria explicar-vos és perquè he acceptat proclamar aquest pregó. D'una banda hi ha contribuït el fet que els vostres representants, Mn. Joan Baburés i el Sr. Miquel Izquierdo, m'ho proposaren amb summa delicadesa i amb una certa persistència. Però sobretot he admès aquest repte per responsabilitat. Perquè la meva condició de monja de Sant Daniel i de

Priora del Monestir, però sobretot la trajectòria mil·lenària que hi ha abans de l'actual comunitat, m'hi han encoratjat.

En el moment de dir que sí, vaig pensar que bé havia de sobreposar-me i assumir el que sóc: la priora d'una comunitat de monges que tenen al seu darrere una història mil·lenària de presència a la Vall. Una història forjada per dones que van lluitar per l'edificació, conservació i restauració del monestir. Una història protagonitzada majoritàriament per dones tan valentes com anònimes entregades amb tenacitat, fidelitat i amor a Déu.

Som, les meves germanes i jo, hereves d'una successió de dones excepcionals, possiblement la més coneguda i la més significativa de les quals, pel fet d'haver dotat i protegit el monestir, és la Comtessa Ermessenda.

Només per aquesta raó reconeguda he acceptat amb goig. Perquè he entès que no és a mi a qui demaneu que parli sinó al "monestir", és a dir: a la tradició, a la història, a la comunitat "virtual" però palpable que configuren totes les generacions de monges que al llarg de quasi mil anys d'història han viscut a Sant Daniel.

He acceptat per això i perquè la comunitat que represento i jo mateixa tenim la profunda convicció que aquest mil·lenari que celebrem és, a més d'un gran repte i una gran responsabilitat, una oportunitat preciosa per obrir el Monestir en un sentit literal, físic i espiritual, a la ciutat, al Bisbat i al País. Volem ser un referent cultural i espiritual perquè mil anys d'espiritualitat benedictina a la Vall de Sant Daniel ens sembla que irradien una llum especial i única que pot ajudar molta gent a descobrir aquest Crist que és al centre de la Regla de Sant Benet, així com a redescobrir el valor del silenci, de la gratuïtat, de l'escolta, del valor de la pregària,...

Seguint aquesta idea, us oferiré unes pinzellades ràpides de les dades històriques del monestir, de la vida de Sant Benet, de la vida comunitària, de la Pregària i de l'acolliment benedictí. Tot acabant amb un breu comentari del Capítol 49, que parla de l'"Observança de la quaresma". Crec que us pot esperonar a descobrir la vida i el testimoniatge de les monges del Monestir de Sant Daniel i, alhora, us poden ajudar a trobar línies de reflexió en aquests dies propers a la Setmana Santa així com ser un estímul per a viure amb més ardor, diligència i profunditat el Misteri de mort i vida: del Crist Ressuscitat.

Història

Permeteu-me ara que evoqui un xic aquesta història del nostre monestir, que, decididament, volem que sigui el vostre.

El Monestir de Sant Daniel, que dona nom a la Vall i al poble de Sant Daniel, celebra des de l'any

passat i fins el 2018 el mil·lenari de la seva fundació. Abans de ser de Sant Daniel era la vall fosca o tenebrosa. A l'any 888, segons la tradició, sant Daniel, monjo eremita que provenia d'Armènia, morí decapitat a Arles de Provença durant el domini àrab. Els seus seguidors portaren el seu cos cap al sud per evitar que fos profanat. Arribats prop de Girona, l'enterraren en la solitud de la vall on aviat començà la veneració de les seves despulles en una petita església, parròquia dels pocs habitants que comptava la vall.

L'arxiu del monestir conserva dos pergamins que es consideren els documents fundacionals del monestir. **El primer, del 16 de juny del 1015**, és l'escriptura de venda de l'alou de Sant Daniel que el bisbe Pere Roger, germà de la comtessa Ermessenda, i els seus canonges feren a aquesta i al seu marit, Ramon Borrell. En pagaren cent unces d'or pur amb les quals el Bisbat projectava reparar la catedral de Girona, tan malparada que els dies de pluja no s'hi podia celebrar el culte, segons diu el document. L'objectiu de la compra per part del comte Ramon Borrell i de la comtessa Ermessenda era molt probablement la fundació d'un monestir femení ja que tres anys després es produeix la dotació del cenobi, tal com detalla **el segon document, que data del 15 de març del 1018** en el qual Ermessenda, aleshores vídua i executant la voluntat del testament del seu difunt marit, fa donació de tots els alous que posseïa arreu del comtat de Girona per compra personal o per donació, i que el document detalla minuciosament, a la comunitat que viu a la casa i capella de Sant Daniel. Signa també la donació el seu fill Berenguer Ramon I. Aquesta escriptura demostra l'existència del monestir amb una comunitat ja consolidada. El monestir de Sant Daniel es va fundar en algun moment situat entre els anys 1015 i 1018 i la comtessa Ermessenda hi va tenir un paper determinant.

D'aleshores ençà hi hem viscut la vida monàstica segons la regla de sant Benet. Mil anys d'espiritualitat benedictina a la vall de Sant Daniel que ara celebrem amb profund agraïment i goig.

Sant Benet

La bella tradició monàstica tant a occident com a orient ha reconegut en sant Benet, com l'home savi, venerable i de vida santa. Fou una referència per a molts pel seu testimoniatge de vida cristiana. L'única biografia que és coneix de Benet és la que li dedicà el papa Gregori, en el llibre "II dels Diàlegs" (593-504) on narra fets i miracles de la vida del sant.

Benet va néixer a Núrsia –Itàlia– entre la segona meitat del segle V i la primera meitat del segle VI (480-547), fill d'una família cristiana i noble. De molt jove va ser enviat pels seus pares a estudiar a Roma, deixà el país natal per seguir estudis de lletres a les aules romanes. La corrupció de costums imperants de l'època el va moure a prendre una decisió radical. Abandonà els estudis, casa i béns paternals i "desitjós de només agradar a Déu", va abraçar la vida monàstica (Dial.II,1).

Primer visqué com ermità en una gruta en la soledat de Subiaco. Passat un temps, el seu carisma va atraure nombrosos deixebles i fundà diversos monestirs per totes les contrades. A Montecassino va escriure la Regla i morí versemblantment un 21 de març entorn de l'any 547.

Els monestirs benedictins aviat s'escamparen per tot Europa contribuint de forma decisiva a l'articulació del territori i a la configuració política de ciutats i nacions. A més a més, jugaren un paper decisiu en la preservació i conservació de la cultura i en la transmissió del coneixement. Així es creà tota una xarxa de monestirs que, escampats pel continent, foren i segueixen essent referents de progrés i espiritualitat.

Tant és així que el 24 d'octubre de 1964 el Papa Pau VI proclamà sant Benet patró d'Europa.

La Regla de sant Benet

Sant Benet va escriure la Regla en diverses etapes de la seva vida. L'actualitat d'aquest document, escrit vers la meitat del segle VI, prové de la saviesa humana i de la reflexió espiritual del sant. Consta d'un pròleg molt ben estructurat manllevat d'una catequesi baptismal i 73 capítols, la majoria curts, i de caràcter reglamentari i doctrinal. És un codi de vida monàstica, readaptada en llatí els anys 534-550, d'una importància cabdal. Tot el contingut respira pau, serenitat i equilibri. Fou un dels escrits més importants en els ensenyaments de la societat medieval. El seu contingut avui dia, demana, en alguns casos ser interpretat segons la societat actual. Malgrat tot, avui continua exercint una fascinació en el nostre món contemporani, per la seva senzillesa i claredat. És una regla vàlida no sols per a monjos i monges sinó per qualsevol persona, de qualsevol condició, que cerqui Déu. Des del començament el Pròleg, i després la resta de capítols, mostren un camí d'autenticitat en el seguiment de Jesucrist.

Sant Benet, quan decideix compondre la Regla benedictina, no intenta fer una obra original, ni intenta inventar res de nou, sinó irradiar allò que ha viscut i pouar de les fonts de la Bíblia i de la tradició dels Pares antics. La visió hagiogràfica que ens dona sant Gregori el Gran l'emplaça com un autor que se situa plenament com una anella més –certament eminent– dins la cadena de monjos que provenen de l'única tradició monàstica cristiana, nascuda simultàniament a diversos indrets de l'Orient cristià. És a la regla del Mestre (un autor anònim) i als ensenyaments de Cassià, a tota l'herència espiritual d'Evagri, així com a Basili el Gran i d'Agustí, on sant Benet recull el bo i millor d'aquest mestratge per reconduir la seva pròpia regla.

La regla benedictina tota ella és cristocèntrica. A mida que el monjo o la monja es va familiaritzant amb la Regla benedictina és captivador observar que sant Benet presenta el Crist com l'únic Mestre vertader que ens mostra el camí de la vida veritable (RB, Pròl 20). El monjo és aquell que

radicalment tria l'opció de seguir el Crist fins a la mort. Es tracta de viure segons les seves petjades a través de la participació del seu Misteri pasqual per mitjà de la litúrgia, l'Eucaristia, l'Ofici diví, la lecció divina, la pregària i la comunió fraterna.

Una lectura atenta ens permet veure en la Regla de sant Benet més espais de llibertat i creixement personal que normes conductuals, més vies d'aprofundiment en un mateix i en l'altre que no pas un compendi legislatiu. Un text de gran profunditat i terriblement actual.

Vida de comunitat

Sant Benet, com a experiència pròpia, prefereix els monjos **cenobites**: “o sigui la dels monestirs, que militen sota una regla i un abat, o d'un prior (RB 1,2).

Com l'Església naixent, que tenia un sol cor i una sola ànima, els monjos i les monges, reunint-se entre ells, ajudats d'un Pare espiritual, es proposen viure el model de les primeres comunitats. “Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots” (Ac 2,44). “Cada dia eren constants a assistir unànimement al culte del temple” (Ac 2,46). “A casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor” (Ac2,47) “Lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble”.

La vida del monjo segons sant Benet s'ha de forjar dins d'una comunitat de germans o germanes. La comunitat monàstica, com tota comunitat cristiana, només pot ser entesa des de Déu. La nostra vida no és únicament un fenomen sociològic o familiar o perquè som amics i amigues o

perquè pensem igual i així formem una comunitat, res d'això... no és un partit polític, ni un club, ni una associació, ni una ONG... és quelcom més profund i seriós: tots els seus membres hem estat convocats per l'Esperit i reunits en nom de Jesucrist. Creixem com a comunitat entorn de la Paraula de Déu i dels sacraments.

La comunitat és rellevant en quan a unida en el nom del Senyor, fa l'experiència de Déu. La vida de comunitat de fet necessita un clima de pregària i treball "Ora et labora", i al mateix temps de silenci, de pau, de serenor, de joia i un àmbit on totes juntes –sense individualismes, ni egoismes– sapiguem ajudar-nos, a créixer en la fe, en l'esperança i en la caritat. L'amor del Crist, ens impulsa a estimar les germanes de la comunitat fins assumir-ne les febleses, els malentesos, les dificultats, per tal de poder-nos ajudar, servir i estimar sense límits. "Porteu-vos les càrregues els uns als altres" (Ga 6,2).

Com heu vist sant Benet troba en la vida en comunitat (cenobítica) el grau més alt d'exigència (molt per sobre de la solitud dels anacoretas). Aquesta és una qüestió que em fascina. Personalment la comunitat és el lloc on he pogut créixer a nivell espiritual i humana, i que em sembla que donaria per un debat llarg i profund amb vosaltres que viviu intensament la realitat de les confraries.

Tinc la sensació que si parléssim vosaltres de la vida de confrare i jo de la vida de monja la dimensió de vida comunitària crearia ponts interessantíssims entre vosaltres i jo i les meves germanes.

De fet, estic convençuda que l'home i la dona d'avui, el noi i la noia, el nen i la nena d'aquí i ara, tots vosaltres i els altres també esteu buscant formes de crear comunitat, formes de viure en comunitat per ajudar-vos i créixer en tots sentits.

Fenòmens com les xarxes socials em semblen intents (de vegades il·lusoris i en molts sentits incomplets) de crear comunitat. L'individu se sent sol i busca la manera de connectar-se amb els altres. Les associacions, els partits polítics, les confederacions o fins i tot els clubs esportius em semblen respostes a la necessitat que tots tenim d'identificar-nos amb els altres. La necessitat d'ajuntar-nos per desenvolupar petits, mitjans o grans projectes que no ens seria possible portar a terme sols.

La convivència humana és tan difícil com enriquidora i alliçonadora. Això també ho sabeu molt bé vosaltres. Per això sant Benet ens dóna pautes i principis plens de contingut sapiencial.

Una comunitat orant

La tasca primordial de la monja benedictina és la primacia de Déu. Amb aquest esperit la comunitat, en concret al monestir de Sant Daniel, viu la pregària, el treball, la vida fraterna i l'acolliment com a signe profètic. L'eix de la pregària benedictina és la litúrgia com a testimoni

de comunió amb Déu, amb l'església i amb tota la humanitat. La comunitat monàstica és una comunitat orant. Més que fer, és ser. No partim d'una doctrina humana, sinó d'una crida de Déu. No és evadir-se ni fugir del món, és tot el contrari. Els contemplatius són presents en el món, tot recordant i testimoniant cada dia les meravelles de la creació i la presència salvadora del Crist ressuscitat. La vida monàstica, la vida dels monjos i de les monges es constitueix en comunitat, reunint-se diàriament per lloar a Déu. La litúrgia marca el ritme diari de la jornada monàstica.

Són quatre els pilars fonamentals de creixement espiritual de la vida monàstica: **L'Eucaristia**, **l'Ofici diví** o Litúrgia de les Hores, **Lectio Divina** i **Pregària personal**. **L'Eucaristia** com a centre de la vida espiritual; **l'Ofici diví** o celebració de la litúrgia de les hores és qualificada per sant Benet com l'Obra de Déu, que s'expressa en la salmòdia i té com a fonament principal la relació amb Déu. Cinc vegades al dia la comunitat es reuneix per pregar a Déu, amb els salms. Els salms constitueixen l'element principal de l'Ofici diví (Matines, Laudes, Pregària del migdia, Vespres i completes); Incloent **Lectio divina** i la **Pregària personal**.

Sant Benet ens diu que quan preguem “el nostre pensament concordi amb la nostra veu”.

L'encontre personal amb Déu és necessari per trobar-te amb el Tu de l'Altre, en Majúscula. La pregària és el mitjà pel qual entrem en comunicació amorosa amb ell, esdevenim deixebles. Per a sant Joan, esdevenir deixeble de Crist és adreçar-se al Pare del cel. “A vosaltres us he dit amics, perquè totes les coses que he sentit del meu Pare us les fes saber... i qualsevol cosa que demaneu al Pare en nom meu, us la donarà” (Jo 15; 15-16)

Sant Benet és exigent i diu de la pregària personal que “sigui breu, pura i sòbria, fora del cas que s'allargués per una inspiració de la gràcia divina”. “Ell coneix el cor de l'home i sap que l'home té el perill d'enlairar-se en falses elocucions.” Amb tot, no proposa cap mètode ni s'allarga amb explicacions. Simplement suggereix algunes actituds essencials: Preguar amb tota humilitat, amb una donació sincera, reverent, amorosa.

Us convido a llegir la Regla amb les glosses del Pare Cassià M. Just... aquesta lectura us pot ajudar de ben segur a endinsar-vos en el coneixement de la vida monacal.

Acolliment

Us convido a llegir la Regla però sobretot us vull convidar a viure en primera persona la vida monàstica.

El capítol 53 de la Santa Regla diu “Tots els forasters que es presenten han de ser acollits com el Crist, ja que ell un dia dirà: *Era foraster i em vau acollir.*”

Aquest precepte, el de l'acolliment, com el del treball, la pregària i la vida en comunitat, forma part del que nosaltres en diem el carisma i que potser s'entén millor si dic l'ADN de la vocació monàstica benedictina. És per això que tots els monestirs tenen la seva hostatgeria.

Nosaltres també oferim aquest servei en unes instal·lacions modernes en la construcció de les quals es va vetllar per ressaltar un bonic diàleg alhora amb la vall i amb el monestir.

La millor manera per entendre o per descobrir i ser seduït per la proposta de sant Benet de vida Cristiana és viure-la en primera persona. Viure diversos dies, al nostre monestir, la mateixa vida que menem nosaltres.

Actualment hi ha molta gent que cerca llocs on trobar, pau, silenci, llocs on es prega i on es viu la caritat fraterna. Qui viu aquesta experiència marxa transformat no només per la bellesa de la

vall, la natura i pel nostre Monestir, sinó tocat per una experiència excepcional que proporciona una oportunitat d'aprofundir en un mateix i en el coneixement de la condició humana alhora que s'aprofundeix en l'experiència de Déu a través del Crist. Seguint la tradició monàstica d'acolliment els monestirs som aquests espais verds, on oferim l'espai i el temps, la pau i la tranquil·litat d'esperit que ajuden, a aquell qui ho busca, a fer-ho possible. La nostra hospitalitat benedictina vol ser un cant joïós de les benaurances donant esperança i certesa del Crist ressuscitat en mig del cansament i el dubte de l'home i dona d'avui.

L'observança de la Quaresma

Voldria acabar amb la referència a un fragment del capítol 49 de la Regla de sant Benet que porta per títol *L'Observança de la Quaresma*.

No us llegiré pas els fragments que fan referència a les pregàries especials, dejunis i abstinències puntuals que proposa com a pràctica quaresmal sinó que faré esment de les paraules que, per a mi, donen llum sobre l'autèntica visió moderna de sant Benet i que em sembla que poden ser molt útils avui en dia.

Vivim en un món en plena crisi (econòmica, política, de valors, etc.), vivim una mena de Quaresma sense Pasqua, vivim una mena d'Èxode sense Terra Santa, vivim una situació difícil en la que sembla que no hi ha esperança i, al cor del capítol sobre la Quaresma, sant Benet hi posa l'esperança i l'alegria. Ens diu que **“amb una joia plena de deler espiritual esperem la santa Pasqua”**. Que totes les privacions que puguem viure en aquesta Quaresma les visquem amb alegria i amb l'esperança que ens dóna la certesa d'una Pasqua que ja s'acosta.

Em sembla que defugint de qualsevol optimisme ingenu, essent conscients i compartint el dolor i el patiment del món (que no hem de veure com una figura abstracta sinó com una realitat palpable i propera a casa nostra) hem d'aportar, a més de solucions i treball, testimoni d'esperança, certesa de Pasqua.

Espero que visqueu amb aquest esperit benedictí el que queda de Quaresma i la Setmana Santa i que tinguem tots una Santa Pasqua. Jo i les meves germanes serem, espero que per molts anys, al mateix lloc on fa prop de mil anys que som, compartint amb vosaltres penes i alegries, joies i sofrances, Quaresmes i Pasqües, i acollint-vos com al Crist.

A tots, moltes gràcies de la vostra acollida.

Maria Assumpció Pifarré i Clapés
Priora administradora
Comunitat benedictina del monestir de Sant Daniel de Girona

- 1.- Viacrucis
- 2.- Diumenge de Rams
- 3.- Divendres Sant al matí
- 4.- Confraria Jesús Crucificat
- 5.- Manaies
- 6.- Confraria Jesús i els nens
- 7.- Confraria Santa Faç
- 8.- Arxiconfraria Passió i Mort
- 9.- Confraria Ntra. Sra. dels Dolors
- 10.- Confraria Sant Sepulcre
- 11.- Junta de Confraries

Col·laboracions

«**ENFORTIU ELS VOSTRES CORS**» (Jm 5, 8)

El missatge del papa Francesc per a la Quaresma del 2015

«Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, enfortiu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop».
(Jm 5, 7-8)

Aquest fragment de la carta de sant Jaume, que dóna motiu al papa Francesc, per a titular el seu missatge per a la Quaresma d'enguany, ens dóna una lliçó ben senzilla i entenedora: El bon pagès abans d'arreglar els fruits ha d'esperar que siguin madurs. Li cal paciència. I aquesta és la recomanació de sant Jaume: Tingueu paciència, enfortiu els vostres cors...

Certament, no podem fer passar el temps més depressa del que marca el rellotge. Ens cal tenir espera. Cada cosa té el seu temps. I per esperar el temps de cada cosa ens cal un cor fort.

No hi ha res pitjor que la impaciència. L'impacient perd l'esperança. I sense esperança... on voleu anar.

Aquest és el missatge del papa Francesc: Cal ser persones plenes d'esperança. Una esperança que neix de la certesa que Déu fa més que nosaltres. Sovint voldriem canviar el món, les coses que ens envolten, les persones que no ens cauen bé, les situacions adverses... I no podem. I llavors ens desanimem, perquè no tenim un cor fort.

On podem enfortir el nostre cor? Només la fe pot refermar el nostre cor. On nosaltres no arribem, o no podem arribar, hi arriba Déu. Quan massa sovint diem: No hi ha res a fer, ens cal una bona dosi de fe i d'esperança, perquè sempre podem pregar. Pregar ens fa sentir forts, perquè sabem que allò que potser és inabastable per a les nostres pobres forces, és possible per la força totpoderosa de Déu. Mireu què diu el papa Francesc: "Si demanem humilment la gràcia de Déu i acceptem els límits de les nostres possibilitats, confiarem en les possibilitats infinites que ens reserva l'amor de Déu."

Que el Senyor ens doni un cor misericordiós, com el de Déu. Diu el papa: "Qui vulgui tenir un cor misericordiós necessita un cor fort, ferm, tancat al temptador, però obert a Déu; un cor que es deixi impregnar per l'Esperit i guiar pels camins de l'amor que ens porten als germans i germanes; en definitiva un cor pobre, que coneix les pobres pròpies i ho dóna tot per l'altre".

Com veieu, un seguit de recomanacions espirituals que ens donen unes pistes per poder viure, no solament la Quaresma, sinó també la Setmana Santa, i sobretot la Pasqua i tota la nostra vida.

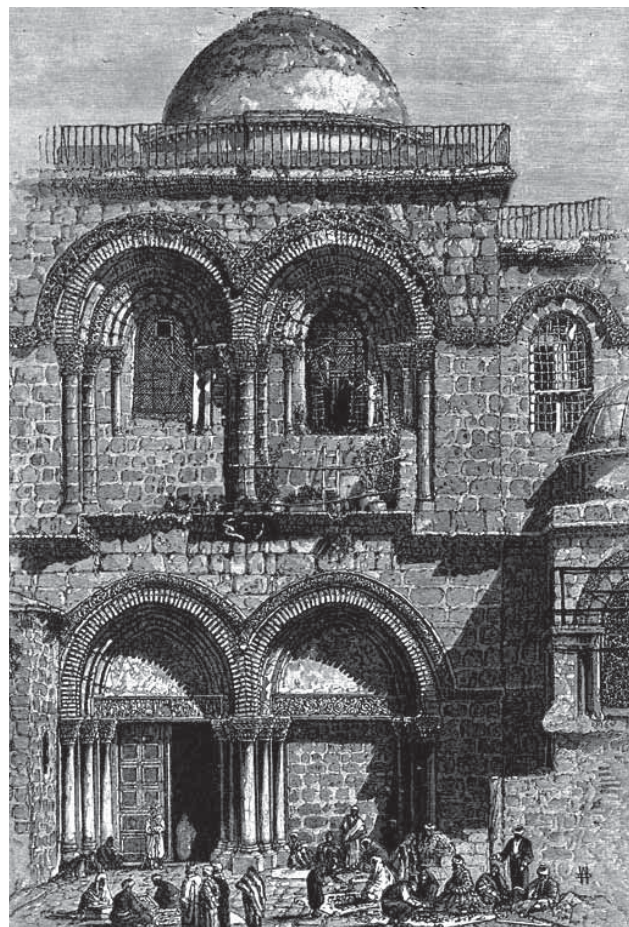
Si us deixeu perdre pel laberint de carrers de la Ciutat Vella de Jerusalem, a mà dreta de la Porta de Damasc, no tardareu a trobar un carreró ombrívol i estret que creua una plaça de mides mitjanes i que més sembla un patí de pedra. Allí s'hi troba el monument més venerable del Cristianisme: la tomba buida de Jesús. És la basílica emblemàtica de Terra Santa; tant, que dona nom a les peregrinacions que des d'antic s'han succeït a la Terra de Jesús: "Peregrinar a la Tomba del Senyor".

Per què aquesta importància per venerar una tomba buida? Doncs, perquè aquesta és el testimoni silenciós de la Resurrecció de Jesucrist, i la Resurrecció és la clau de volta de la nostra fe: "Si Crist no ha ressuscitat (...) som els qui fem més llàstima de tots els homes", dirà sant Pau als cristians de Corint (1Cor 15,17-19).

La Tomba del Senyor és l'entreacte entre la Creu i la Resurrecció. El qui veritablement ha mort, ara viu, i nosaltres en som els seus testimonis, vénen a dir els apòstols en el dia de la Pentecosta (cfr Act 2,23-24; 3,11-17.).

La Creu expressa el desnivell immens entre els deixebles i Jesús. Ell, el Crucificat, ve de dalt; ells, els deixebles, de la terra. Es miren el seu Mestre, clavats en Creu, amb una incomprensió radical. Perquè Crist, que parla sempre des del Pare del cel i n'és la seva transparència, sigui comprès pels deixebles cal que passi per la Creu i els envii l'Esperit Sant. Mentre això no arriba, la incomprensió serà radical, estructural. No poden comprendre.

Quan el bon Jesús anuncia l'Evangeli pels camins de Palestina ho situa tot en relació a la Creu com a disseny del seu Pare. Quan el Pare pensa en la missió del seu Fill, ho fa en relació al misteri amorós que fins i tot pot portar a la Creu. Tota l'Església i la seva història està situada en aquest misteri

Il·luminós. L'Església que peregrina en la terra és com aquesta tomba buida, nascuda en la Creu del Crist i il·luminada per la seva Resurrecció, que viu el do de l'Esperit Sant en l'esperança de la Pentecosta definitiva, quan serà cridada a viure definitivament amb el seu Senyor.

Totes les ambigüitats de la història veénen del fet que Crist hagi estat pensat en solitari, sense relació al Pare que l'envia i a l'Esperit Sant que l'engendra en el cor de cada cristià. Aleshores hi ha sempre el perill de concebre el Cristianisme com una simple bella història o una pura ideologia. Si s'elimina el Pare no hi ha història de Crist: Jesús no ens diu res que no faci relació al Pare del cel: "La doctrina que ensenyo no és meva, sinó del qui m'ha enviat" (Jo 7,16). No hi ha lectura, comprensió, revelació de la Creu més que trinitàriament. El que Déu ha decidit des de tota l'eternitat es troba en la Creu. La Creu és l'etern present de Déu. Tot està mesurat i referit a ella.

Per la fe, tots esdevenim contemporanis de la Creu. El món, des dels seus orígens, es troba en la Creu del Crist: Déu ens ha creat per a fer-nos fills en el Fill. La creació està en funció de la filiació divina. Déu ens ha creat fills en el seu Fill i encara clavats en Creu com a expressió d'un amor sense mida, que no té aturador.

Aquesta realitat del disseny diví no es comprèn si ens fem simples espectadors al peu de la Creu. També els soldats i els deixebles hi estigueren; sinó que cal que siguem beneficiaris del do de l'Esperit, per a poder entendre. Per això, el Divendres Sant, els deixebles no compregueren res. És més, ja l'havien abandonat abans, a Jesús. Quan realment entendran el significat del sepulcre buit és quan el Crist ressuscitat els doni el do de l'Esperit Sant (Jo 20,22). Aleshores veuen que la glòria de Déu es manifesta en la Creu. És el misteri inaudit, humanament incomprensible: en la Creu es realitza aquell amor que sant Tomàs d'Aquino expressava amb paraules semblants a aquestes: Va poder més l'amor de Crist perdonant que l'odi dels qui el clavaven en Creu.

Santa Teresa de l'Infant Jesús, segurament la teòloga més gran del seu segle, ha comprès que la glòria de Déu es manifesta en la Creu de Jesús. L'Església no pot tenir altre triomf que el de la Creu. La tomba buida del seu Senyor que es troba de forma tangible en la venerable Basilica del Sant Sepulcre de Jerusalem és el testimoni fràgil però cert d'una victòria que s'obre pas a través dels clars obscurs de la història humana.

La Setmana Santa és notícia, malgrat que contradiu un principi bàsic dels mitjans de comunicació: la novetat i l'excepcionalitat. I, per principi, qualsevol activitat reiterada secularment amb fons i forma idèntics no hauria de ser noticiable. Per això són notícia els partits de futbol, fins i tot de regional–el resultat, si més no–, i, en canvi, només ho són algunes misses, com ara l'Ofici Solemne a sant Narcís a la Basílica Parroquial de Sant Feliu.

Als mitjans, els interessen els tres fets que fan excepcional la multitudinària Missa de Sant Narcís. Un és l'espectacle, en el sentit etimològic de contemplar quelcom interessant, genuí, bell, excepcional, amb una trentena de capellans presidits pel bisbe, tots vestits de vermell, música cantada per corals i el poble, que omple l'església. L'altre és la presència de la majoria de polítics institucionals a les primeres files. I la tercera és l'homilia del bisbe, generalment compromesa i molt conjuntural. Els periodistes hi van (jo hi anava i feia el que havien fet els meus precursors i mestres) a recollir notícia i, a més, si no es distreuen, en solen o en poden extreure una bona crònica social extra.

Però la premsa no sol entrar a analitzar sobre fe, teologia o misticisme; qualsevol homilia que va per aquest camí sol provocar una reacció d'avorriment profund entre els periodistes, per més devots que siguin. El periodista entén el missatge clar i social de l'Evangelí. Hi ha tanta tendència genèrica a respectar les creences individuals com de fer-ne mofa.

Les processons són notícia per diversos factors, cap dels quals és religiós. Ho són perquè mobilitzen un contingent de persones molt notable i, lluny d'anar de recules, arriba a tenir llistes d'espera. Ho són perquè tenen una llarga tradició i història, amb uns orígens que es remunten a uns quants segles enrere. I ho són perquè l'espectacle de la solemnitat i la litúrgia religioses són fascinants.

Només cal revisar l'hemeroteca al magnífic Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona per corroborar com ho veuen els mitjans. Als mitjans els interessa la tradició i la gent i les condicions sota les quals s'ha desenvolupat l'esdeveniment:

- Xifres exactes d'anys o segles de tradició, i commemoracions.
- Suspensions o canvis en el programa per causa del mal temps.
- Públic assistent i incidències.
- Ampliacions, renovacions, estrenes de passos o de roba.
- Canvis d'itinerari.
- Anècdotes.
- Polèmiques per innovacions i supressions.
- Presència d'algun personatge famós.

Es pot ser més o menys respectuós amb la processó, però la visió periodística n'és una, generalment diferent a la del fidel. Diré que la premsa necessita una raó quantificable i d'anàlisi dels esdeveniments, per no titular el mateix cada any. Els mitjans van desenvolupar la seva llibertat d'expressió amb ganes d'esbravar-se de l'època en què la Setmana Santa va ser un calvari i un avorriments periodístic. Volien poder condemnar l'època en què el règim franquista es va apropiat d'un misteri que el poble feia i seguia amb devoció. S'ha passat del menyspreu al començament de la qüestionada Transició política, al respecte per una tradició popular, al cap i a la fi.

Els diaris es van voler posar al costat del poble. *El Punt*, tingut per anticlerical, era ple d'excapellans, que coneixien molt bé l'Església, l'estimaven i no van estar-se de fer apostolat.

El 4 d'abril de 1982, *El Punt* publicava un reportatge-entrevista d'en Pep Collelldemont, amb Jordi Roca, director de la processó de Verges. En aquell reportatge, Pep Collelldemont recordava que l'Església havia renovat profundament la Litúrgia de la Setmana Santa. En un dels apartats, Collelldemont recordava que es procurava que, arran del Concili Vaticà II, les processons fossin traslladades al Divendres Sant, dins el context de la mort de Crist, que es commemora aquest dia. Verges va remoure cel i terra per evitar el trencament de la tradició, i es va trobar una fórmula «legal» ben vàlida. Si bé la representació teatral es fa la nit de dijous Sant, la processó no comença fins a la matinada de Divendres, amb la qual cosa es complia perfectament la llei eclesiàstica. El llavors bisbe de Girona, el renovador Jaume Camprodon, portat pel seu sentit pastoral, ho va veure bé i així es van evitar enfrontaments innecessaris.

Els mitjans, *Punt Diari-El Punt* i *Los Sitios-Diari de Girona*, no van renunciar a informar, però sempre

buscant la novetat, la *punxa*, si voleu. El 13 d'abril de 1984 el *Punt Diari* es feia ressò de la polèmica sobre la petició a TVE d'un milió de pessetes si volia transmetre la processó de Verges. A Verges volien cobrar perquè aleshores no rebien ajuts de cap mena i les despeses són altes.

Curiosament, el 18 d'abril de 1984 *El Punt Diari* mateix ja s'informa que «Cent manaies, amb llances i espases, marxaran dimecres i divendres sants sobre la ciutat», en una crònica en què es destacava que el manípul de manaies de la confraria Jesús Crucificat de Girona patia per la manca d'un bon planter de soldats.

A mesura que avançava la dècada i s'entrava als anys 1990, ja es parlava d'èxits de públic: Quatre mil persones van veure la Dansa de la Mort de Verges i deu mil, el Via Crucis de Sant Hilari.

En la dècada del 90 del segle XX, tant *El Punt* com el *Diari de Girona* ja s'esplaiaven per explicar la història de les processons i el seu significat, i els nous signes dels temps. Precisament, el *Diari de Girona*, en l'edició del divendres 9 i dissabte 10 d'abril de 1993 fa una reflexió com a notícia, que confirma la tesi que aquí defenso:

«La processó del Sant Enterrament torna a congrega el públic a Girona» i afegeix: «La processó del Sant Enterrament de Girona va tornar a demostrar ahir que la litúrgia, especialment la popular, continua essent, malgrat els alts i baixos que ha experimentat en els últims anys, un dels pocs esdeveniments que aconsegueixen aplegar els gironins per a un acte unitari. El públic va tornar a envair així els espais públics de la ciutat per seguir les evolucions de manies i vestes, encara que amb un esperit molt diferent a la voluntat pedagògica i de participació en els misteris de la fe que implicava la processó en els seus orígens.»

El 23 de març de 1997 Joan Ribas anava molt més enllà en una crònica a *El Punt*. Reflexiona sobre la pèrdua del sentit penitencial de les processons per esdevenir folklore i recorda amb un to molt crític les processons del nacional catolicisme:

«Els nous aires del país —sobretot des del 1975— van estar a punt de carregar-se tota la Setmana Santa, però un petit nucli d'obstinats supervivents ha salvat les celebracions del naufragi en què s'han diluït la majoria de tradicions religioses populars gironines. Ara s'imposa un estil diferent que malda per no perdre els símbols externs, tot i que aquests experimenten la ferida del temps amb passos, figures, vestes i capes que no s'han renovat i que posen de manifest la falta de pressupost i d'entusiasme per escometre renovacions més profundes.»

«A l'entorn de la processó acudeix un públic perplex i sovint incrèdul, que no acaba d'entendre a què obeeix tot aquell desplegament de religiositat en una ciutat que gairebé ha oblidat l'Església (...)»

Tanmateix, les processons s'han anat recuperant per religiositat, per nostàlgia, per tradició o perquè a algunes institucions els ha interessat potenciar aquestes manifestacions com a atractiu turístic. Aquesta recuperació va quedar ben palesa a la portada del dissabte 30 de març de 2002 d'*El Punt*. És probablement la més eloqüent de la visió periodística de la Setmana Santa gironina:

«Competència de danses de la mort i suspensió a Girona i Sant Hilari: La representació per primer cop, dijous al vespre,

de La dansa macabra a Girona, amb un gran èxit de públic ha causat un gran malestar a Verges, perquè consideren que entra en competència directa amb la processó que inclou la coneguda Dansa de la Mort, ja que se celebren alhora. L'atípic polèmica de dijous sant es va veure completada ahir amb un divendres sant no menys atípic, en aquest cas perquè la pluja va obligar a suspendre, per primer cop en molts anys, dos actes tan esperats com la processó de Girona i el viacrucis de Sant Hilari Sacalm.»

Iniciada el 2002, la *Dansa macabra de Girona* ja apareixia un any més tard com una seriosa alternativa a ser èxit de multituds, però avui ja no es representa: va durar de Nadal a Sant Esteve. El 2004 es va suspendre per culpa del mal temps i el 2005 se'n va anar al cel definitivament per culpa de les tensions internes a l'Associació Gironina de Teatre (AGT), segons va publicar *El Punt* a portada de la seva edició del 18 de març.

La pluja, suspensions o alteracions del programa, ha tingut una presència notable en els titulars i en les portades. *El Diari de Girona* té com una inclinació a parlar de la pluja:

El 30 de març de 2002 va titular: «La pluja obliga a suspendre la processó per primer cop en 30 anys». I el 3 d'abril de 2010: «La processó de Verges se celebra malgrat la pluja». I per Sant Jordi de 2011 vam llegir un títol prou enginyós: «Processons i *via crucis* pendants del cel.»

No hi ha anàlisi religiosa, interessen l'èxit de gent, les inclemències meteorològiques, les polèmiques o els canvis a la Junta de Confraries o les eleccions a la presidència dels Manaies.

Tanmateix, el 2003 no sé què va passar. Els dos rotatius de la ciutat van fer titulars més pastorals/política, recollint les paraules del bisbe d'aquell moment, el doctor Carles Soler i Perdigó. El Dissabte, 19 d'abril de 2003 *El Punt* va titular «El bisbe demana pau i justícia al món». I el *Diari de Girona* «El bisbe de Girona lamenta que les guerres siguin «el mal del món».

Missatges ben vàlids avui.

Ara és l'època en què tothom vol llegir el seu nom al diari, sentir-se a la ràdio, veure's a la tele i que les xarxes socials vagin plenes de la seva processó. Sentir que la seva processó és la millor, la més antiga, la més concorreguda, la més mística, la més silenciosa, la més coneguda, la més internacional, la més maca de tota la cristiandat.

Ara també és l'època que tothom s'esforça per fer la millor processó, la més sentida, la més devota i amb més fidels.

Salvador Garcia-Arbós
periodista, escriptor i
membre de la Junta de la Venerable Congregació
dels Dolors de Besalú

Van ser pocs anys, set en total, des del 1594 fins el 1600 ambdós inclosos que la ciutat de Girona va decidir celebrar la festa del seu patró el 18 de març i no el 29 d'octubre.

L'any 1589 una epidèmia va afligir a molts pobles de Catalunya. La ciutat de Girona, comprovant que en altres ocasions que havien demanat l'ajuda de sant Narcís se n'havia sortit, s'hi va tornar a emparar perquè la pesta no hi arribés. Els jurats (l'òrgan de govern de la ciutat) es van reunir el 20 d'octubre de 1589 i decidiren fer un Vot de Vila que consistia en que cada 29 d'octubre celebrarien una processó –a semblança de la que s'organitzava per Corpus– que sortiria des de la basílica de Sant Feliu a primera hora de la tarda amb una imatge del sant i que recorreria els principals carrers. A més, seria considerada una jornada de dejuni i de festa solemne com la del diumenge, per tant, tots els comerços restarien tancats i la fira d'aquell dia suspesa. La ciutat no va patir els efectes de l'epidèmia i l'acord va entrar en funcionament el 1590.

La Confraria de Sant Narcís va encarregar una imatge de plata del sant vestit de bisbe per ser portada a la processó que va ser sufragada per la corporació municipal. La vigília de la festa era pregonada amb tambors i trompetes pels carrers de la ciutat.

El fet que el 29 d'octubre, el dia de la festa major de Girona, fos declarat dia de devoció i dejuni, va ocasionar grans perjudicis econòmics, sobretot pel que fa a la fira, que aquell dia restava suspesa. És per aquest motiu que tres anys més tard, el 1593, els mateixos Jurats van demanar al bisbe que traslladés la festivitat de Sant Narcís i el Vot al 18 de març. I així va ser des del 1594. La fira continuà celebrant-se el 29 d'octubre fins a principis de novembre. Cal tenir en compte que per la diada de Tots Sants, Girona organitzava una fira de bestiar de les més concorregudes del Principat.

El canvi no va acabar d'agradar als fidels i el culte se'n va ressentir. És per aquest motiu que la commemoració de la festa de Sant Narcís el 18 de març només es va dur a terme entre els anys 1594 i 1600 inclosos. Els Jurats i el bisbe van decidir l'any 1601 tornar-la a celebrar el 29 d'octubre però mantenint el Vot el 18 de març amb la corresponent processó i alliberant-los del dejuni. Des d'aleshores i fins l'entrada de la dècada de 1970, els gironins tenien dues festes dedicades al patró: la del 29 d'octubre (que correspondria a la del martiri) i la del 18 de març (la del Vot de Vila).

La festa del Vot fou molt viscuda: a la basílica de Sant Feliu, se celebraven diferents misses. Un exemple: l'any 1914 des de 2/4 de 6 del matí fins a 3/4 de 12 del migdia. L'ofici solemne, on hi assistia la corporació municipal, era a les 10. A la catedral també hi havia una eucaristia en honor al patró. A més, a totes les esglésies parroquials de Girona, se celebraven misses com el dia de precepte. Aquell dia també era tradició visitar la tomba del sant, i moltes botigues romanien tancades a la tarda. Les oficines municipals tancaven tot el dia.

A la tarda, a dos quarts de 5, sortia la processó des de la catedral, amb la creu processional i la imatge de plata del sant. Baixava per l'escalinata en direcció a la basílica de Sant Feliu on aprofitaven per

QUAN LA FESTA DE SANT NARCÍS SE CELEBRAVA EL 18 DE MARÇ

Programa 2015

entrar al temple i oferir una pregària. Després discorria pels principals carrers del casc antic. El seguici era presidit pel bisbe de Girona, i integrat pel clergat de la ciutat, seminaristes i la corporació municipal. El tancava un piquet de soldats vestits de gala i la banda musical militar. Un cop acabada la guerra civil, la processó ja es va celebrar a l'interior de la catedral, i a la dècada de 1960 tots els actes van passar al matí. L'última referència és de 1972.

Per la vigília, tant a Sant Feliu com a la catedral, es cantaven resos litúrgics.

Quan el 18 de març s'esqueia en Setmana Santa, la festa del Vot es traslladava a un altre dia.

També cal esmentar la Novena a Sant Narcís que se celebrava poc abans de Setmana Santa (acabava la vigília del diumenge de Rams) a la basílica de Sant Feliu. L'any 1702, novament els gironins van demanar auxili al sant perquè els alliberés d'una passa d'atacs de feridura (ictus cerebral). En agraïment van instaurar aquesta pràctica devocional que es va celebrar fins l'any 1946. Una comissió passava per les cases per promocionarla i recollir donatius.

Serà bo recordar que la festa de Sant Narcís en la data del 29 d'octubre ja surt documentada en el segle XI, la mateixa que va fixar el *Martirologi d'Adó* l'any 858 pel sant Narcís bisbe de Jerusalem. L'any 1584 el primer *Martirologi Romà* posà el "sant Narcís de Girona" el 18 de març; d'aquí que s'escollís aquest dia quan es va voler traslladar la festa.

El *Martirologi Romà* actual (edició del 2004) només parla del sant Narcís bisbe de Jerusalem el 29 d'octubre. La referència del 18 de març ha quedat anul·lada. El "sant Narcís gironí" sí que surt en canvi, en la data del 29 d'octubre, en els calendaris litúrgics anuals de la Conferència Episcopal Tarraconense i en el de la Fundació Pere Farnés.

Àngel Rodríguez Vilagran

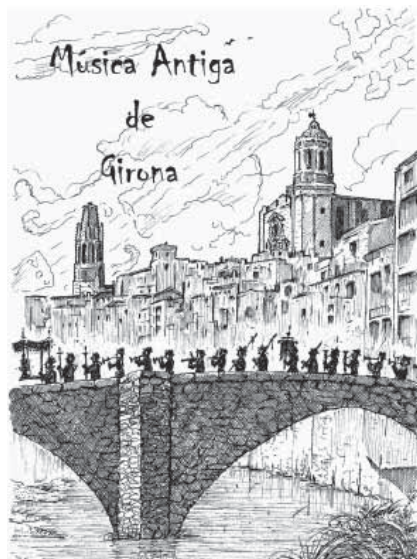
Capelleta de Sant Narcís situada al carrer del Portal de la Barca de Girona, restaurada l'any 1949, i documentada el 1801. (Foto: Àngel Almazan).

La convivència genera conflictes i problemes, i és necessari que tots plegats posem dosis de bona voluntat per trobar solucions i fer possible una societat més justa i més respectuosa amb la dignitat de les persones, sense distinció de raça, de sexe, de llengua o de situació econòmica o social. Tots plegats som corresponsables d'una gran família, que és la família humana. I el pecat més greu, la falta més important, és la indiferència. No podem tancar els ulls al que succeeix al nostre voltant, no podem viure aïllats ni ser aliens als nostres conciutadans i als seus problemes i alegries, respecte a totes les persones, però en especial respecte a les més indefenses i vulnerables.

Precisament, en la Declaració Universal dels Drets Humans, feta el 10 desembre de 1948, es remarca de forma clara que tots els éssers humans naixem iguals en drets i en dignitat i que tots ens devem a la comunitat, que és on ens realitzem. I si voleu digue-m'ho d'una altra manera: la solidaritat i la fraternitat, imprescindibles per mantenir una societat amb valors, convivencial i justa, també té la seva arrel en la concepció cristiana de que tots som germans. Però ens ho creiem? Estem compromesos, realment, de forma personal i col·lectivament, amb la defensa de la dignitat humana i dels seus valors inalienables? En la nostra societat, malauradament, massa sovint es dona més importància al déu diner i a les aparences que a la dignitat de les persones, arraconant els valors de l'honestetat, la justícia i la integritat.

Ve al cas relatar una apreciació d'un paleontòleg, professor a la universitat, que segons Baumann va explicar als seus alumnes que s'havia descobert un fòssil humà, que tot i haver-se trencat una cama quan només tenia 8 anys, va sobreviure i va morir cap als 35. I amb aquesta constatació i aquest fet el professor datava el naixement de la humanitat: només la compassió i la solidaritat va fer possible que aquell noi de 8 anys sobrevisqués a la desgràcia. Per tant la Compassió i la solidaritat són signes inequívocs d'humanitat, i quan constatem la manca d'aquests valors, hem de tornar a reivindicar-los i practicar-los. Una societat on la compassió i la solidaritat, o fraternitat, està qüestionada o no es practica, deixa de ser una societat humana, en el seu sentit primigeni, convertint-se en una selva insolidària i antisocial.

Ramon Llorente Varela
Defensor de la Ciutadania

Música Antiga de Girona

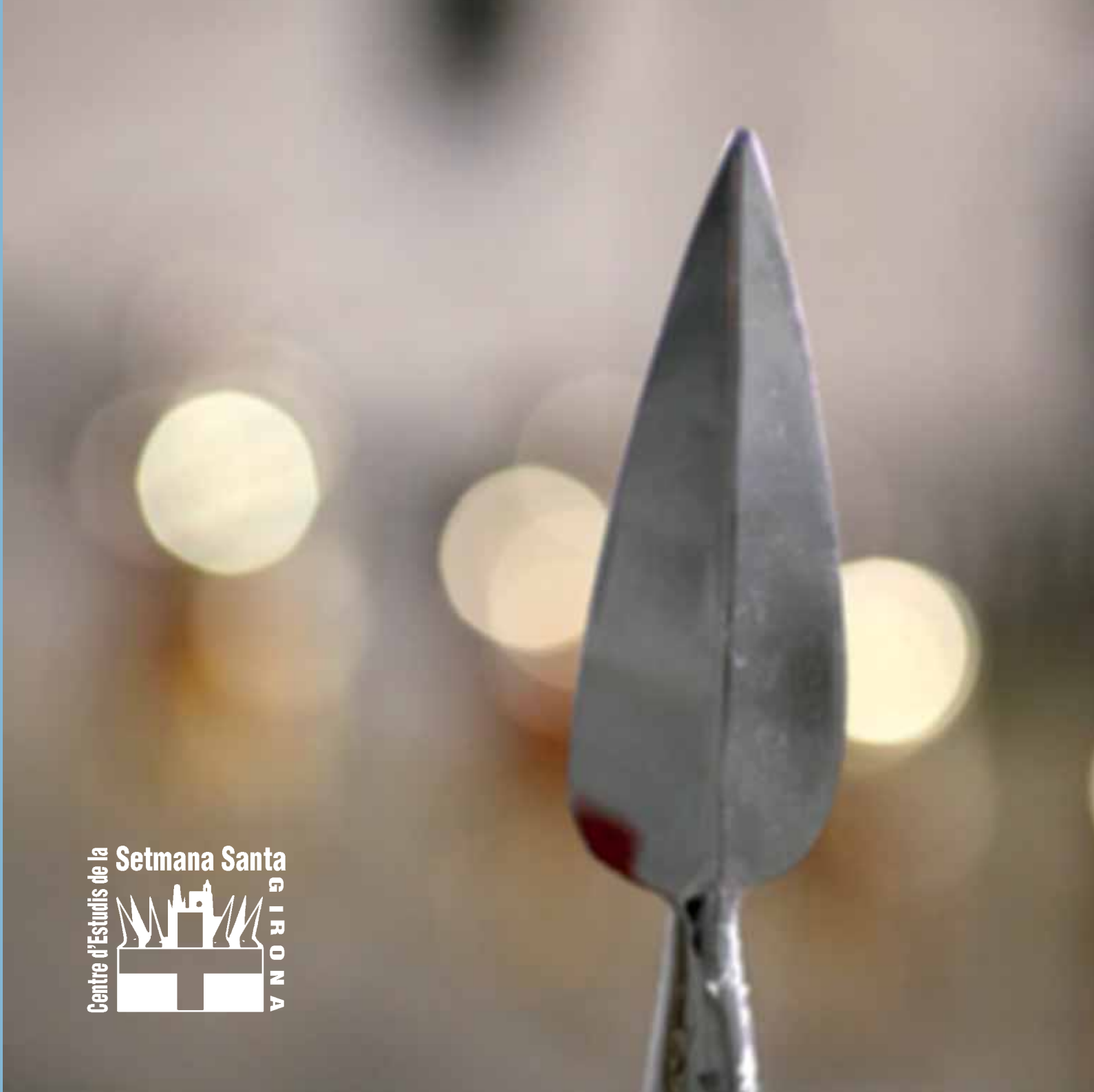
La Setmana Santa del barroc gironí

***Concert amb obres litúrgiques dels
s. XVII i XVIII
provinents de l'arxiu capitular***

Auditori de La Mercè, Dijous Sant, 2 d'abril, 21h.

La Setmana Santa Girona era a l'època del barroc un temps fort de pregària, de penitència, d'oració i de variades celebracions, tant litúrgiques com populars. Quan arribava el diumenge de Rams les diverses Confraries i Congregacions de la ciutat ja tenien preparades per als dies sants els exercicis pietosos i les processons pròpies de cada entitat. Aquestes processons ens han arribat fins avui foses en la solemne processó del Sant Enterrament, celebrada la nit del Divendres Sant, on cada Confraria o Congregació hi participa amb els seus símbols i els seus membres. El format d'aquest solemne acte popular ens ha arribat amb pocs canvis importants. Per contra el que avui pràcticament s'ha perdut són els magnífics cants tan polifònics com gregorians que ornaven les hores canòniques dins el cor de la catedral, que començaven de bon matí i no finien fins al capvespre. És precisament d'aquestes melodies desconegudes, conservades a l'arxiu capitular, que Música Antiga de Girona n'ha recuperat una mostra i les ofereix en aquest concert tant als gironins com als visitants, amb un acurat afany de reconstrucció del nostre patrimoni històric, que, tot i que no és visible, no és per això menys important.

Més detalls a: www.magirona.org

La secció del Centre d'Estudis de la Setmana Santa (CESS) d'enguany aporta dues col·laboracions rellevants. Una és de la Dra. Dolors Vidal Casellas i porta per títol: “*A Girona el turista hi és*”. L'altra aportació és del Sr. Xavier Masgrau i Dotràs i es titula: “*El futur de la processó del Sant Enterrament*”. Ambdues contribucions s'afegeixen a la nòmina d'articles que, des de l'any 2004, es publiquen a la secció del CESS del programa de la Junta de Confraries. Un i altre treball apunten línies de present i de futur de la realitat viva de la processó del Divendres Sant a Girona, bo i tenint present quina ha estat l'evolució del fenomen de la Setmana Santa.

Així doncs, de la lectura de la col·laboració de la Dra. Dolors Vidal fa cita i referència a dades turístiques que lliga i relaciona a la idiosincràsia de la nostra processó. Aporta dades molt interessants amb les que hom pren consciència de l'abast d'una i altra realitat que conflueixen en la promoció del culte públic i la devoció als carrers de Girona la nit de Divendres Sant. Segueix l'article de Xavier Masgrau en el que fa recordatori i parteix en el seu raonament de quina ha estat l'evolució de les processons de Setmana Santa de temps ençà en aquesta tradició rebuda per incidir en l'estat actual –amb el seu criteri de gironí de soca-rel que sempre ha participat en aquest acte de religiositat popular– i suggerir i fer reflexió del futur de la realitat de la Processó del Sant Enterrament.

A banda d'agrair el voluntariat intel·lectual que any rere any proporcionen la nòmina de persones que han publicat i publiquen sobre la Setmana Santa a la secció del CESS del Programa de la Junta de Confraries i d'acord amb els principis fundacionals d'aquesta plataforma (que són realitat des de l'any 2002); el Centre d'Estudis de la Setmana Santa es posa al servei d'aquells estudiants, ja sigui de secundària, universitaris o bé en general de les persones que els pugui interessar conèixer o ampliar la realitat de la processó a Girona i de les tasques i finalitats que des de l'any 1945 té encomanades la Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona.

Ramon Muntada i Artiles
Director del CESS Girona

Amb el document publicat el 1969, *Peregrinans in terra*, l'església va posar la seva atenció pastoral al fenomen turístic, en uns moments en que el turisme s'oferia com a plataforma de moltes possibilitats pel progrés de les persones i dels pobles. El turisme podria convertir-se en eina de diàleg entre les civilitzacions i les cultures. Pau VI ho veia així: “*El turisme ens permet conèixer als altres homes, els seus països, les seves costums..., fa descobrir els llocs i paisatges que ajuden a comprendre l'ànima dels pobles... Aquest enriquiment és recíproc, tant pels que els reben compels que els visiten*” (Pau VI, 1964).

Girona, com tantes altres ciutats d'arreu de l'estat espanyol properes a destinacions turístiques d'èxit, va començar a ser visitada amb motiu de les processons de la setmana santa. A partir dels anys 70 del segle passat, els dimecres i divendres sants, en els carrers de Girona van congregar les confraries, els ciutadans i els turistes. Tots units en la celebració d'un ritual antic, en el que el sagrat popular s'expressa amb tota la seva riquesa i veritat. Tots, visitants i amfitrions, estaven units en una experiència fundant, la resultant de la representació de l'home que jutja i condemna l'Innocent. La representació que s'expressa en forma d'itinerari, en l'escenari del barri vell de la ciutat, tant jeràrquicament ben construït i conservat.

Just abans de la processó del divendres, a la Catedral s'hi troben les vestes. Sota una il·luminació general i escassa, els diversos grups es van ordenant acostant-se a la porta principal per baixar les llargues escales barroques. Ho fan amb concentració, devoció i gravetat. La Catedral, sense voler, recrea l'ambient dels segles XVII i XVIII, amb una gernació de caputxes, ciris, vestits amb tots els colors dels símbols del dolor, de la mort i la resurrecció.

En aquest cultiu tant especial, s'hi mou el turista en un *tempo* religiós. En un moviment d'assimilació de l'altre el turista viu l'experiència i l'ambient religiós amb tota intensitat.

Gairebé ni ens n'adonem. Girona és una ciutat amb un atractiu molt notable i l'experiència d'haver estat a la ciutat sempre supera en satisfacció, l'expectativa precedent. Es multiplica l'èxit turístic i és curiós, com en mig de les processons de la setmana santa, gairebé no percebem als de fora. Tot queda integrat en un, en l'experiència d'aquesta celebració.

L'Organització Mundial del Turisme estima que cada any entre 300 i 330 milions de persones visiten els llocs religiosos i una part important fan turisme espiritual. S'hi compten els que peregrinen o arriben a un espai construït, simbòlic i essencial d'una creença religiosa. No s'hi compten, per la impossibilitat metodològica de fer-ho, els que assisteixen a les processons, un nombre cada vegada més gran a nivell mundial. Són però les processons, un dels elements més importants en l'imaginari del turista.

Els aspectes més diferenciadors entre local i visitant solen ser els que capta el turista com l'element nuclear i central del país visitat.

La Cavalcada de Reis i les Processons de Setmana Santa, són dues celebracions molt especials i úniques per als turistes. La Cavalcada però, encara la coneixen ben pocs. En canvi, les processons són un element que forma part substancial de la comunicació turística en els mercats estrangers, conegudes per haver-ne sentit parlar, haver-ne vist documentals o haver-hi assistit físicament.

Relats minuciosos dels viatgers del XIX, cartells turístics des de 1920 fins ara, videoclips, fotos al *flickr*, filmacions domèstiques, documentals especials han alimentat l'imaginari del turista respecte al nostre país... Aquests són alguns dels elements que han servit de vehicle per a la promoció continuada des de fa més de 100 anys de les nostres processons.

Les grandíssimes processons andaluses són les més conegudes. En el teixit però de tot el territori les processons hi són presents. A les comarques de Girona, Besalú, Amer, Verges, Girona i en tants altres no hi falten aquestes celebracions i, per tant, el turista fàcilment relaciona la nostra idiosincràsia amb les processons.

L'autenticitat, l'experiència, el sabor de la celebració popular, l'intangible i l'efímer són part de l'èxit i la persistència d'aquestes celebracions processonals.

Les nostres comarques són visitades per entre 5 i 6 milions de turistes cada any. Una xifra que normalment desconeixem i que marca d'una manera central la nostra vida quotidiana.

Una part petita d'aquests assisteix a les processons de setmana santa. Però estiguem-ne segurs, per aquests, el que han vist no ho oblidaran i com deia Pau VI, hauran comprès millor l'ànima d'un poble.

Dra. Dolors Vidal Casellas
Degana de la Facultat de Turisme de la UdG

Les processons de Setmana Santa a Girona tenen un origen remot. Al llarg de la seva dilatada història han conegut èpoques d'esplendor i etapes de crisi. No sóc el més adient per tractar d'unes o altres amb solvència històrica; el meu propòsit aquí és, simplement, reflexionar sobre el seu futur a partir d'una mirada al passat més proper i a la realitat actual de la processó.

L'any 1931 el laïcisme republicà va abolir les manifestacions de religiositat popular que es venien fent a la nostra ciutat. Vuit anys més tard, recent acabada la guerra civil, a Girona es va viure uns anys de gran activitat de les manifestacions catòliques en l'àmbit públic i especialment per Setmana Santa. L'Església hi va tenir un protagonisme rellevant estimulant la recuperació de les antigues confraries i la fundació de noves. Fins i tot els antics manaies (mercenaris amb fama de poc seriosos) es van refundar en un manípul digne i disciplinat que poc després es constituïria en confraria. Durant els anys 40 i 50, a la nostra ciutat es feien processons de trasllats de passos durant quasi tots els dies de Setmana Santa i les celebracions litúrgiques eren seguides per una nodrida assistència de fidels. La culminació era la Processó del Divendres Sant, que ara s'anomenava "del Santo Entierro". Eren els anys del nacionalcatolicisme i Girona aspirava a tenir una Setmana Santa competitiva en el panorama espanyol. A vegades els referents formals eren copiats d'altres latituds peninsulars (un dels exemples més il·lustratius d'aquesta tendència seria la creació de la figura del "Hermano Mayor de la Junta de Cofradias" que permetia complimentar a algun alt càrrec estatal per obtenir-ne contraprestacions en forma de posteriors favors o subvencions en temes d'interès municipal o provincial). Aquesta singular aliança de religió, tradició i poder civil, a la llarga es va revelar contraproduent i va comportar la decadència de la processó com a conseqüència del declivi del franquisme. Una vegada més la política incidia negativament en la nostra processó.

A mitjans dels anys 70 –uns moments políticament incerts– les celebracions populars de Setmana Santa a Girona havien perdut molts adeptes i entre ells, de manera evident, els que fins aleshores havien estat els seus més conspicus promotors. Un cop a l'any la processó del Sant Enterrament ressorgia, com un espectre, des de la mal anomenada "Girona profunda" per recordar un passat incòmode i massa recent que es volia superar amb el vell estil de sempre: de pressa i malament. Tampoc hi ajudava una visió esbiaixada del Concili Vaticà II que, segons alguns exegetes, posava en dubte les tradicions de religiositat popular. En canvi, els que hi anàvem, més enllà d'ideologies personals, la vèiem com un tresor que s'havia de preservar a qualsevol preu. No eren bons temps per a les processons, però confiàvem en l'arribada d'un futur més propici. Ara tocava resistir l'investida d'un progrés mal entès. No preteníem imposar res a ningú, però tampoc ens volíem deixar prendre un dels rituals més emblemàtics de la Girona intemporal i trèiem la processó al carrer amb la barreja de capteniment i orgull propis dels defensors de causes perdudes, però nobles; encara que els escadussers passos tinguessin més esparreguera que flors, algunes vestes fossin descolorides o anessin curtes, moltes confraries ja no sortissin i el Sant Crist semblés més sol que mai. Poc a poc, joves i veterans, amb esperit esforçat i tenaç, vam aconseguir revitalitzar les confraries i rescatar els passos guardats en esglésies o magatzems. En definitiva, es va salvar la processó. Tot això passava els anys 80. El poder civil ho observava des de la distància pròpia d'un estat aconfessional, com la Constitució de 1978 havia establert.

Els anys 90 i la primera dècada del segle XXI han suposat la consolidació de la processó del Divendres Sant que s'ha anat convertint en una fita que ja figura amb entitat pròpia en el calendari dels atractius turístics

de la primavera a la nostra ciutat: Manaies de Girona, Processó del Sant Enterrament, festa de Sant Jordi, festes de primavera, Temps de Flors.... Durant tot aquest temps, la processó no ha experimentat canvis substancials.

Actualment la processó del Divendres Sant a Girona viu una etapa de vitalitat que molts no haurien gosat pronosticar: la creu processional ha tornat a l'encapçalament, el bisbe presideix acompanyat dels consiliaris de totes les confraries cadascuna de les quals ocupa el seu lloc a la processó acompanyant els passos respectius. La junta de confraries ha recuperat visibilitat en molts dels actes de la nostra Setmana Santa. Els manaies de Girona, més nombrosos i rutilants que mai, celebrem ja el nostre 75è aniversari. Malgrat aquesta aparent consolidació el futur és incert doncs el model que se segueix és, pràcticament intacte, el que es va dissenyar els anys 1940-50. Tampoc queda clar qui vetlla –o qui hauria de fer-ho– pel futur de la processó a curt o mig termini: ho ha de fer qui la presideix? els que l'organitzen? els que hi participem? els que la contemplen? les institucions públiques? Més enllà de legítimes hegemonies la processó és un bé cultural i patrimoni de tots, per tant hi ha una responsabilitat compartida en preservar i transmetre el llegat de la nostra tradició a generacions posteriors. També és cert que alguns tenen més part de responsabilitat que d'altres.

Altrament fariem bé de recordar que la processó no és només tradició i cultura popular, és també, i sobretot, una manifestació religiosa. Si ho oblidem podem córrer el risc de ser actors d'un pur i simple espectacle visual que utilitza la plàstica impactant de la Passió de Crist. Si no vetllem pel contingut cristià del ritual que hem heretat de la tradició caurem en aquest parany. Al llarg del temps hem anat afegint tants elements a la processó –manaies, confraries, passos, guions, banderes, vestes de colors, bandes de música... - amb la legítima aspiració d'“enriquir-la” que, potser, hem desdibuixat el seu veritable significat: manifestar el dol per la mort de Crist seguint la seva creu pels carrers de la ciutat. Potser tantes addicions formals ens han distret de l'essència del que estem fent i tal vegada ens hauríem de preguntar què fa que una persona que porta una vesta es converteixi en “penitent” o quina diferència hi ha entre disfressar-se de romà i “ser manaia”. I potser també caldria reflexionar si s'han de fer alguns canvis a una processó que va néixer en una època que poc o res té a veure amb la Girona del segle XXI o amb els aires que es respiren a l'Església actual. Fet i debatut potser descobriríem que, sense canvis traumàtics, només n'hi hauria prou en modificar algunes actituds, recordar allò veritablement essencial i establir un model de processó més obert, participatiu i espiritualment enriquidor.

L'any passat, l'amic Salvador Garcia Arbós, des d'aquestes mateixes pàgines, comparava les processons de Girona i de Besalú. Potser en aquesta línia i observant models ben propers podríem trobar pistes sobre com preservar la vitalitat i el futur de la nostra processó del Sant Enterrament. En qualsevol cas, entre tots hauríem de saber revifar l'esperit que va fer possible les processons que alguns enyorem i que aquesta bella frase evoca: SOLS QUAN L'ESPERIT DELS POBLES RESSUSCITA, TOTES LES BELLES CERIMÒNIES TORNEN A FLORIR.

Agraeixo a la Junta de Confraries de Girona i al Centre d'Estudis de Setmana Santa de Girona l'oportunitat d'escriure en aquestes pàgines.

Xavier Masgrau i Dotràs

A close-up photograph of a silver dagger with a bloodstain on its blade. The dagger is positioned vertically on the right side of the frame. The background is a soft-focus bokeh of warm, yellowish lights. The text 'Les nostres Confraries' is overlaid in the bottom left corner.

**Les nostres
Confraries**

LA CONFRARIA DE JESÚS I ELS NENS:

Les tradicions i la Tradició

Programa 2015

El segon cap de setmana de febrer, vaig assistir al 7è Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya, a Tortosa. L'any 2005 l'havíem celebrat a Girona, assumint-ne jo la direcció, i sempre he trobat profitós participar-hi. Enguany, en la conferència inaugural, el Bisbe de Tortosa ha fet referència a les tradicions i a la Tradició, d'una forma agradablement entenedora.

Certament, les tradicions locals fan que cada poble, cada ciutat, tinguin unes peculiaritats pròpies en la celebració de la Setmana Santa. Tots celebrem el mateix, la Passió, Mort i Resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist; però el Misteri és tan ric, i l'esperit de cada poble és tan creatiu, que a cada lloc es commemora amb elements ben propis, reforçant la personalitat i la identitat de cada lloc. Ens estimem les nostres tradicions, les defensem i les vivim amb intensitat.

Per damunt de totes aquestes tradicions, hi ha la Tradició, aquella a què es refereix sant Pau en l'escrit més antic del Nou Testament, la Primera Carta als Cristians de Corint. Diu així: "La Tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor..." La Tradició és la fe viscuda, la que l'Església està cridada a transmetre.

Les tradicions, aquelles peculiaritats pròpies de cada poble, allò que els diferencia i que uneix la seva gent, són els instruments de què se serveix la comunitat creient per transmetre la Tradició, per donar a conèixer, quan ens referim a Setmana Santa, la vivència personal i grupal de la Passió, Mort i Resurrecció de Crist. Si les tradicions es desvinculen de la Tradició viva de la fe, esdevenen buides. Aquesta desvinculació és una ruptura de la Tradició amb les tradicions que han de servir, precisament, per transmetre aquesta Tradició.

Una de les grans funcions de les nostres confraries de Setmana Santa és, precisament, unir les tradicions a la Tradició viva de la fe, tenint molt clar que les nostres tradicions són uns

LA CONFRARIA DE JESÚS I ELS NENS: Les tradicions i la Tradició

Programa 2015

instruments potents per ajudar a transmetre aquesta fe.

A la Confraria de Jesús i els Nens ens il·lusionem amb la possibilitat de col·laborar a mantenir les nostres tradicions ben vives i ben unides a la Tradició de la fe. Amb aquesta finalitat, tota la nostra activitat gira a l'entorn de tres eixos: la Processó del Sant Enterrament, la Processó del Corpus i la celebració de la Festa de la Mare de Déu de Suyapa.

Sens dubte que l'acte central és la Processó del Sant Enterrament, del Divendres Sant. Les escenes de la Passió que recullen els diversos passos són una catequesi plàstica molt interessant. Conté molts elements de les nostres tradicions, que els gironins considerem molt propis i peculiars, des dels Manaies, a la diversitat de vestes, les bandes, la Guàrdia del Sant Sepulcre o el Porrer, la vistositat del final de la Processó a les Escales de la Catedral i el cant del Crec en un Déu.....Un conjunt de tradicions que poden dur-nos a transmetre la Tradició, en majúscules, si ens ajuden a viure i expressar la nostra vivència de la Passió, Mort i Resurrecció de Crist. Per això abans de Setmana Santa, procurem que hi hagi bona participació al Via Crucis del Camí de les Creus i, també, preparem l'assistència a la Processó amb una convivència prèvia, per a nens i joves, on compartir la pregària, la catequesi, la celebració del perdó, l'Eucaristia, els jocs, les manualitats i els àpats. Creiem molt convenient mantenir viva la Processó, amb una nodrida assistència i, alhora, trobar formes per fomentar i garantir el vincle amb la Tradició de la fe.

La Confraria considera també molt important la Festa de Corpus, pel que representa i

commemora, i la vinculació amb les tradicions recuperades a casa nostra: la Processó del Santíssim Sagrament i les catifes de flors. Vam ser nosaltres qui, fa poc més de vint anys, vam aconseguir la recuperació de la confecció de catifes de flors a la Catedral, destinades a la Processó de Corpus, i mantenim aquesta activitat ben intensa, any rere any. Ens esmercem perquè hi participi molta gent i així, la diada del Corpus es mantingui viva, i el seu significat segueixi ben present. També vam treballar per la recuperació de la Processó del Corpus, i hem anat col·laborant en l'organització des del principi. Malauradament, en relació al Corpus, hem pogut constatar, en alguna població no gaire llunyana de Girona, la desvinculació de les boniques tradicions de confeccionar catifes de flors, amb la Tradició a què havien anat lligades: la commemoració de la Festa del Cos i la Sang de Crist, presents en l'Eucaristia. És un cas de la ruptura del vincle entre les tradicions i la Tradició, a què hem fet referència a l'inici del present article.

Finalment, voldria referir-me a una altra bonica tradició, que vam iniciar fa quatre anys a Girona, des de la nostra Confraria. Es tracta de la Festa de la Mare de Déu de Suyapa, patrona d'Hondures. Teníem alguns amics hondurenys i vam adonar-nos que hi havia molts compatriotes seus a la nostra ciutat. Tots ells senten una gran devoció per la Mare de Déu de Suyapa i l'enyoren, sobretot el dia de la seva festa, quan la vida els ha portat a residir a milers de kilòmetres de casa seva. Vam pensar que seria molt bonic compartir amb ells aquesta Festa i vam impulsar-ne l'organització i celebració. Ja fa quatre anys, i la participació ha anat creixent, en quantitat i també en intensitat. Enguany hi hagut encara més gent que l'any anterior, superant amb escreix el centenar d'hondurenys, i s'hi ha incorporat la bandera d'Hondures i alguns nens i nenes anaven amb els vestits tradicionals del seu país. D'altres han preparat alguns plats típics de la seva terra. Una petita romeria, cants propis d'Hondures dirigits a la Verge, poesies i pregàries, han acompanyat la veneració de la imatge que, des de l'inici, havia arribat d'Hondures, per facilitar aquest homenatge anual. Ho entenem com una bona manera de viure i compartir la fe amb unes expressions simpàtiques, que ens han ajudat a construir llaços d'amistat amb persones que conviuen amb nosaltres però que vénen de molt lluny i que, malgrat ser aquí, podrien seguir-se sentint molt lluny.

Tradicions i Tradició. Una manera d'entendre aquest vincle tan necessari. Una forma de viure-ho des de la Confraria de Jesús i els Nens.

Josep Maria Nogué Regàs
President de la Confraria de Jesús i els Nens.

NOTES HISTÒRIQUES

La capella de la Passió i Mort, tal com és coneguda normalment, que hi ha en el tram final de la basílica de Sant Feliu de Girona, va ser inaugurada el 26 de juliol de 1665. Una mica més tard aquesta capella quedà reservada per al Sagrari de la col·legiata, esdevenint capella del Santíssim.

Segons consta en les actes guardades a l'Arxio Diocesà, fou el bisbe Sever Tomàs Auter (1679-1686), qui a 11 de setembre de 1684 fundà l'Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist, en la llavors coneguda com a col·legiata de Sant Feliu, i s'establí la capella com al lloc habitual del culte de l'Arxiconfraria. El mateix bisbe confirmà l'erecció de l'Arxiconfraria en un Decret signat el 24 de gener de 1685. I en aquesta mateixa data s'aprovaren els primers Estatuts.

En temps del bisbe Miquel Pontic (1686-1699) l'Arxiconfraria gironina de la Passió i Mort quedà agregada a l'Arxiconfraria del Sant Crist, instituïda en la basílica de Sant Marcel de Roma. Aquest fet dotà la nostra Arxiconfraria i els seus confreres de la possibilitat de poder guanyar nombroses indulgències en la capella pròpia, tal com es podia fer a l'església de Sant Marcel de Roma, pregant durant un temps determinat davant la imatge del Sant Crist.

Consta també, que a partir de 1687 presidia la capella de la Passió i Mort una imatge del sant Crist, que a més era venerada per les gentades que acudien a la processó del Divendres Sant.

La imatge actual de Crist crucificat, que substitueix la que es va cremar el 1936, és obra de l'escultor Josep Espelta i va ser beneïda pel bisbe Cartaïà el dimecres sant de 1941. És aquesta imatge la que actualment, en anys alterns, presideix la processó del Divendres Sant. Els altres anys els confreres acompanyen la creu dels Improperis. També cada any, en el 5è diumenge de Quaresma, aquest sant Crist presideix el Viacrucis que es fa a la Catedral.

Fa poc, l'any 2011, després d'un llarg temps d'abandó, aquesta capella va ser totalment restaurada i novament adequada per al culte al Santíssim Sagrament i la celebració de l'Eucaristia diària. El mes de març de 2014 se l'ha dotat d'un paviment radiant que a l'hivern fa més suportables les estones de pregària i de celebració dels fidels que hi acuden. Finalment, fa ben pocs dies, gràcies a una donació del Sr. Joan Boadas Formiga, ha estat enriquida d'un quadre pirogravat, obra de l'artista gironí Domènec Fita, on hi ha representada la Mare de Déu i l'infant Jesús, que és també una valuosa ajuda per a la pietat dels fidels.

Des d'aquí volem agrair a l'Arxiconfraria i a tots els qui generosament, al llarg dels segles i també ara, han fet, fan i faran possible l'adequació d'aquest espai de pregària i de recolliment que és la capella de la Passió i Mort, en el cor de la Basílica de Sant Feliu.

- Col·laboració amb la Confraria de la Santa Faç, en l'organització de l'arribada dels Reis d'Orient al Centre Geriàtric Maria Gay.
- Participació a Montserrat, de la XVIII Trobada de Congregacions i Confraries de la Mare de Déu dels Dolors de Catalunya.
- Celebració del "Quinari" dedicat a la Mare de Déu dels Dolors.
- Celebració de la Missa del Divendres de Dolors, amb la coral del GEiEG, dirigida per Pilar Sanz.
- Col·laboració a la celebració de l'Exposanta, organitzada per la Junta de Confraries de Girona.
- Mostra Coral de Música sacra, *Cants de l'Esperit*, celebrat a l'Església dels Dolors i organitzat per la Confraria dels Dolors i l'Agrupació Coral de les Comarques de Girona, amb la participació de la Coral de Corçà, Coral Vol d'Oreneta de Cruïlles i Sant Sadurní de l'Heura, Capella de Música de la Catedral de Girona i la Coral Carreras Dagas de la Bisbal d'Empordà.
- Participació a la Processó del Sant Enterrament, el Divendres Sant.
- Realització d'un muntatge floral a l'Església dels Dolors, a càrrec de M. Jesús Miranda, Jordi Pascual i alumnes, amb motiu de la 59a. exposició de flors, monuments, patis i jardins.
- Concert "Girona Temps de Flors 2014", celebrat a l'església dels Dolors organitzat per la Confraria dels Dolors i Federació Catalana d'entitats Corals, a càrrec de la Coral Arrels de Cunit i la Coral del GEiEG.
- Participació a la Festivitat del Corpus, amb la realització d'una catifa de flors a l'exterior de l'Església de Sant Feliu i assistència a la processó.
- Celebració de la Santa Missa solemne en la festa de la Mare de Déu dels Dolors, el 15 de setembre, amb la Coral del GEiEG, sota la direcció de Pilar Sanz.
- Celebració tots els divendres no festius o vigília de festiu de la Santa Missa a 2/4 de vuit de la tarda, a l'Església dels Dolors.

Durant els dies 6, 7 i 8 de febrer d'enguany, Tortosa ha estat la seu de la setena edició del Congrés de Confraries de la Setmana Santa de Catalunya. Aquestes trobades han resultat ser una tradició a casa nostra que van començar a Tarragona, seguiren a Girona, Barcelona, Reus, Mataró i enguany ha estat a Tortosa, amb alta participació de totes les confraries d'arreu de Catalunya així com també de les confraries de Perpinyà.

En representació de les confraries gironines cal dir que, juntament amb el president de la Junta de Confraries, Sr. Miquel Izquierdo assistiren quatre confreres al congrés de Tortosa.

Les temàtiques que es tractaren en el congrés foren d'allò més interessants, ja que a l'entorn de ponències i conferències es van debatre aspectes tant interessants com són: "*l'Art cristià i la transmissió de la fe*" per part del Sr. Bisbe de Tortosa Enric Benavent; "*Relats evangèlics*" per part del vicari general del Bisbat de Tortosa. També es tractà sobre la "*Fiscalitat i protecció de dades*".

En el context del congrés, els que allí assistirem vam participar en activitats religioses culturals i d'oci tota vegada que a més a més de visitar els monuments més importants de la ciutat com els Reials col·legis, museus, etc., vam conèixer la història de diverses esglésies en alguna de les quals hi ha els diferents passos que surten a la processó. Els allí presents també vam ser obsequiats amb un petit concert dels timbalers de cada pas.

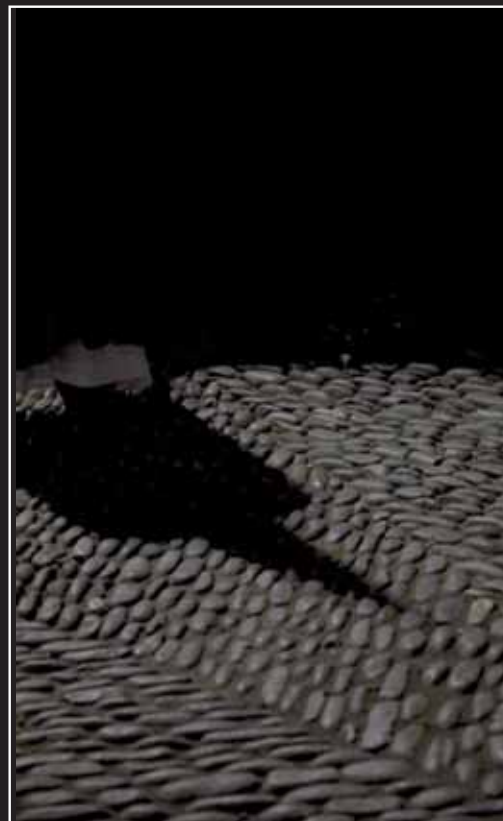
Per concloure la trobada, el diumenge al matí es va celebrar una Missa Solemne presidida pel Excel·lentíssim Sr. Bisbe Enric Benavent i amb la veneració de la Relíquia de la Verge de la Cinta, Patrona de la ciutat.

Amb el compromís i la il·lusió de retornar-nos al vuitè congrés que s'esdevindrà a la ciutat de Valls l'any 2017, ens vam acomiadar els allí presents.

Rosa M. Domingo
Presidenta Confraria Sant Sepulcre

PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

SORTIDA A LES 9 DE LA NIT - DIVENDRES SANT

SETANTA-CINQUÈ ANIVERSARI
ASSOCIACIÓ DE JESÚS CRUCIFICAT
MANAIES DE GIRONA

